

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Šajā numurā lasiet!

BĒRNU TIRDZNIECĪBA BĀRIŅTIESU PASPĀRNĒ?

→ 2. lpp.

POLITIKA IR TIKAI EKONOMIKAS VIRSBŪVE

Saruna ar Latvijas Organiskās sintēzes
institūta direktoru, **prof. Ivaru Kalviņu**

→ 6. lpp.

PARAKSTIES PAR IESPĒJU IZSTĀTIES NO EIROZONAS!

→ 8. lpp.

VĒSTULE

TAUTA AR NOLŪKU TIKA APKRĀPTA

Visi valsts aizņēmumi, kas radušies dažu Latvijā dzīvojošu cionistu banku glābšanas nolūkā, būs jāatdod latviešu tautai. Svešvalodīgie Latvijas baņķieri naudu nepelna, bet aizņemas un tērē pēc sirds patīkas, tikmēr latviešu tauta maksā par viņu izpriecām. Izšķērdību pierāda lepnās mājas, mašīnas, zeltā sapucētās sievas, mīlākās... Jaunbagātņieki tās “pervē” kā vecas kumodes – no ārpuses spīd un laistās, bet iekšpusē kodes dara savu. Ja nederīgu mantu pulē, tā paliek aizvien sliktāka.

Ja ar Latvijas rūpnīcām, mežiem, lauksaimniecību lielākoties saimnieko krievi, zviedri, dāņi, vācieši, nu ja drīz arī ķīnieši, tad šī nav neatkarīga latviešu valsts, bet gan okupēta – ar kakla kungiem.

Rīgas domes šefs sludina, ka nacionālisti visus gadus neko labu Rīgai neesot darījuši (it kā pats būtu kaut ko izdarījis...). Bet īsteni latvieši nacionālisti jeb nacionālpatrioti Rīgas domi jau nekad nav vadījuši!

Atcerēsimies, dažu gadu laikā nacionālistus izstūma no sabiedrības, jo “bīstamie” vadoņi Latviju varētu aizvest uz 1918. gada 18. novembra valsti, nevis uz 4. maija režīmu. Kādam spēkam nav bijis izdevīgi novērst okupācijas sekas... Atcerēsimies, astoņdesmito gadu beigās un deviņdesmito gadu sākumā tika nogalināti daudzi latviešu nacionālpatrioti, tika arī aplūsināta Pilsoņu Kongresa darbība. Lai apstulbinātu tautu, tika izveidotas divas frontes – Tautas un Interfronte.

Ja Pilsoņu Kongress pieprasīja 1918. gada 18. novembra valsts pamatu atjaunošanu, tad Tautas fronte un Interfronte izveidoja 4. maija režīmu – bez okupācijas seku novēršanu.

Tauta ar nolūku tika apkrāpta!

Arnīs

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

VISMAZ VIENA NO SIMTS

Intervija ar Saeimas deputāti **Ivetu Griguli**

LATVIJA – EIROZONAS BAROTĀJA?

DDD: *Atšķirībā no Saeimas deputātu vairuma jūs atklāti aicināt neieviešot eiro. Kāda ir jūsu motivācija, lai teiktu, ka Latvijā nevajag eiro, un aktīvi darboties pret tā ieviešanu?*

Iveta Grigule: Pirmkārt, tā ir mana visdziļākā pārliecība, ka Latvija šobrīd galīgi nav gatava eiro ieviešanai. Un ne tikai Latvijā – visa eirozona nav gatava, lai Latvija kā viena no

atbalstītu savus cilvēkus, izvēlamies atbalstīt, piemēram, Grieķiju, kuras dzīves līmenis ir daudz augstāks par Latvijas vidējo dzīves līmeni, un šī valsts ir daudz bagātāka par Latviju.

Mums visi stāsta, ka būšot tik labi, tik labi, ka nebūšot jākonvertē nauda un mēs tā iegūsim, tā iegūsim, ka tas būs tāds atvieglājums visiem. Bet kas to naudiņu konvertē? Tie ir lielle ražotāji, kas eksportē uz eirozonas valstīm. Taču cik Latvijā tādu ir, un cik viņi iegūs? Latvijas Banka ir aprēķinājusi,

“Koalīcijas vairākums, kas nobalsoja par eiro ieviešanas likumu, ir pārkāpuši deputāta zvērestu.”

nabadzīgākajām Eiropas Savienības valstīm (Latvija ir trešajā vietā no beigām) tagad stātos eirozonā. Mēs neesam gatavi maksāt mūsu reālajām iespējām nesamērīgi lielas iemaksas Eiropas stabilizācijas mehānismā, kas nodarbojas ar pilnīgi bezjēdzīgu kredītu došanu Grieķijai, lai gan visi zina, ka Grieķija šos kredītus nekad neatdos. Esmu pret to, ka tā vietā, lai mēs palielinātu pensijas, lai mēs maksātu cienījamās algas gan skolotājiem, gan policistiem, mediķiem, māmiņām utt., tāpat, lai

ka tie Latvijas uzņēmumi, kas eksportē savu produkciju uz eirozonas valstīm, gadā kopumā iegūs aptuveni desmit miljonus. Vai šie desmit miljoni ienāks valsts budžetā, vai eksportējošie uzņēmumi par šiem desmit miljoniem radīs tūkstoti jaunu darbvietu? Protams, nē. Savukārt piecus gadus pēc kārtas mūsu nodokļu maksātāju nauda – apmēram, četrdesmit miljoni katru gadu – tiks iemaksāta Eiropas stabilizācijas mehānismā. Papildus tam valsts ir devusi garantiju par 1,4 miljardu eiro iemaksu, ja

šajā fondā pēkšņi pietrūks naudas. Nevienam nav noslēpums, ka mums naudas nav. Kur ņemsim? Aizņemsimies un atkal maksāsim procentus, aizņemsimies un maksāsim, utt., u.tj.

Latam kā vienam no Latvijas valsts suverenitātes atribūtiem ir ne tikai patriotiskā, nacionālā un simboliskā nozīme, bet ziņošanas valdības rokās tas ir arī instruments, kurš palīdz uzlikt barjeru spiedienam no eirozonas valstīm – gan pārtikas, gan rūpniecības preču importa pārplūdumam uz Latviju.

Atteikties no šīs pēdējās mūsu iekšējā tirgus aizsardzības barjeras, zinot, ka mēs nedrīkstam atklāti lobēt savus uzņēmējus, lauksaimniekus, radīt viņiem kaut kādus īpašus noteikumus, jo tad uzreiz ES var uzsākt tiesas procesu par negodīgu konkurenci, ir, maigi izsakoties, bezatbildīgi. Lats ir vēl viens instruments, kas tomēr palīdzēja mūsu zemniekiem, mūsu uzņēmējiem vieglāk realizēt savu produkciju Latvijā.

Turpinājums 4. lpp.

IEDEGSIM VIŅOS VĒLMI ATGRIEZTIES KRIEVIJĀ!

Laikraksts “DDD” jau vairākkārt ir rakstījis par Krievijas valdības aicinājumiem saviem tautiešiem atgriezties etniskajā Dzimtenē – Krievijā. Tur darbojas īpaša valsts programma, lai atbalstītu ārzemēs (arī Latvijā) dzīvojošos krievvalodīgos pārcelties uz pastāvīgu dzīvi Krievijā.

Protams, diemžēl ir jāatzīst, ka Krievijas valsts programma šobrīd nav visai efektīva, tomēr šī mums, latviešiem, ir iespēja, kaut daļēji atbrīvoties no krievvalodīgajiem okupantiem un kolonistiem, kuru lielā masa apdraud mūsu tautas pastāvēšanu. Starp citu, veicināt šīs krievvalodīgās masas atgriešanos tās etniskajā dzimtenē ir Latvijas valdības un Saeimas “piemirstais” pienākums saskaņā ar Deklarāciju par Latvijas okupāciju.

Pirms pāris nedēļām Beļģijas Krievvalodīgo organizāciju federācijas mājas lapā (www.bfro.be) tika publicēts Latvijā dzīvojošas krievietes Svetlanas stāstījums par to, cik karsti viņa ar vīru vēlas doties prom no Latvijas uz Krieviju.

“Svetlanas Orlovas vecāki līdz Lielā Tēvijas kara sākumam dzīvoja Pleskavas apgabalā,” raksta Beļģijas krievvalodīgo portāls. “Okupācijas laikā fašisti viņus aizdzina uz Salaspili, bet pēc atbrīvošanas ģimene tā arī palika Latvijā. Kad kaimiņi piepeši aizmirsā krievu valodu, bet Sarkanās armijas simboliku latvieši pielīdzināja nacistu simbolikai, Svetlana sacīja vīram: “Ir laiks!”

Turpinājums 2. lpp.

BĒRNU TIRDZNIECĪBA BĀRĪNTIESU PASPĀRNĒ?

Latvijā arvien vairāk bērnu tiek šķirti no vecākiem, atņemti ģimenēm, un nereti rodas jautājums, cik pamatots ir bijis šāds lēmums. Bāriņtiesas rīcību daudzas ģimenes uzskata par patvaļu, kas nesusi īstu traģēdiju gan vecākiem, gan bērniem. Saskaņā ar Bāriņtiesu likumu, ja atklājas, ka bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos, kā arī tad, ja bērna turpmākā atrašanās ģimenē var apdraudēt viņa pilnvērtīgu attīstību, bāriņtiesas priekšsēdētājs, bāriņtiesas priekšsēdētāja vietnieks vai bāriņtiesas loceklis **vienpersoniski** pieņem lēmumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu un bērna šķiršanu no ģimenes. Visvairāk jautājumu rodas, kā skaidrot bērna pilnvērtīgas attīstības apdraudējumu – gadās, ka lēmuma par bērna šķiršanu no vecākiem pamatojums ir ciniski absurds, piemēram, Ikšķilē jaunajai māmiņai tika atņemts divus mēnešus mazs dēlens tikai tāpēc, ka puišītis pārāk maz smaidot... Neticami, bet fakts!

Labklājības ministrijas apkopotā statistika liecina, ka process uzņem apgriezienus: 2009. gadā aprūpes tiesības tika atņemtas 1417 vecākiem; 2010. gadā – 1645; 2011. gadā – 1961... Kopumā 2011. gadā no vecākiem tika šķirti 2300 bērni; 2010. gadā – 1953; 2009. gadā – 1657; 2008. gadā – 1914.

Bijusi Rīgas bērnu tiesību aizsardzības centra Uzticības tālruna sektora vadītāja Inta Biezā portālā "Aprinkis.lv" (29.01.2013.) raksta: "Manī dziļu sašutumu izraisa šie "bērnu likteņu lēmēji". Daļa no viņiem ir aukstasinīgi, augsta līmeņa korumpēti neliēši, daļa lētticīgi neprofesionāli nelgas, kuri pagodināti un laimīgi pat par atņemto "kaulu". (Pa vidu jau ir arī kāds retais – godīgais.) Vairāk nekā 13 gadus nostrādāju bērnu tiesību aizsardzības jomā, pietiekami daudz dažādu gadījumu, iestāžu organizētu nelietību pārdzīvoju (bāriņtiesa, sociālais dienests, policija, bērnu nami u.c.), lai tā drikstētu teikt. [...] Ne viens vien bērns grūtā brīdī tika atņemts vecākiem un pazuda pasaules plašumos ar nomainītu vārdu un uzvārdu, pazaudētu Dieva doto identitāti. Gluži vai traks vari palikt, kad nevari cilvēkiem palīdzēt, nevari to nelietības sistēmu pušu dabūt. Tieši kā tagad – neviens jau tiem vecākiem nepalīdz pārvarēt īslaicīgi ilglaicīgās sociālās grūtības, tikai zākājas.

Kāpēc gan palīdzēt, ja radies tāds "izdevīgs" kumosīņš? Labāk nošķirt un nelaist klāt. Un tad – prom. [...] Cilvēki jau netiek informēti par lietām, kuras "varenie" negrib, ka tauta uzzina. Izmantojot gadījumu, pastāstīšu. Jau vairākus gadus vairāk nekā simts Latvijas bērnu, pāris uzraugu pavadīti, jau decembra vidū (kad skolas mācību pusgads vēl nav beidzies) ar Labklājības ministrijas un tās pakļautībā esošo iestāžu "gādību" tiek aizvesti uz citām valstīm – potenciālajiem ārzemju adoptētājiem "noskatīšanai", atvērt bērniem "jaunus horizontus". Vedot arī vasarās. Agrāk tā "Laimes zeme" bija Francija, tad modē nāca Itālija, bet tagad baigos apmēros tā ir ASV. Šogad uz to pasaules "citadeli", kura pat nav pievienojusies ANO Konvencijai par bērna tiesībām, vairākos "piegājienos" tika aizvesti 160 Latvijas bērni (gan pusaudži, gan mazuļi)."

VECĀKU VAINĪGUMA PREZUMPCIJA

Ivars Prūsis, sabiedriskais aktīvis

Vecākiem arvien vairāk pilnīgi nepamatoti tiek atņemti bērni. Šie procesi ļoti strauji pieņem spēkā gan pasaulē (jo īpaši Lielbritānijā, Norvēģijā, Zviedrijā, Kanādā, Vācijā, Francijā un citās t.s. "attīstītajās" valstīs), gan arī Latvijā. Bāriņtiesu un Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas (VBTAI) patvaļa kļūst arvien nekaunīgāka un masveidīgāka, bet ar to nav gana, un Labklājības ministrija virza arvien jaunas izmaiņas likumos, lai ievērojami palielinātu bāriņtiesu pilnvaras atņemt bērnus un samazinātu vecāku juridiskās un praktiskās iespējas tam pretoties. Un tas viss tik viegli ir iespējams arī tāpēc, ka Latvijā un daudz kur citur pasaulē praktiski arvien vairāk izpaužas vecāku vainīguma prezumpcija – princips, kurš pēc noklusējuma (ja netiek pierādīts pretējais) vecākus uzskata par vainīgiem.

Turpinājums 5. lpp.

IEDEGSIM VIŅOS VĒLMI ATGRIEZTIES KRIEVIJĀ!

Turpinājums no 1. lpp.

Dzīvesbiedri izvēlējās Kaļiņingradas apgabalu. Starp citu, drīzumā izrādījās, ka ar atgriešanos dzimtenē, izmantojot valsts programmu brīvprātīgās pārcelšanās atbalstam, viss nav tik vienkārši. "Federālā Migrācijas dienesta ierēdne mani pastūma maliņā, pieprasīja garantijas vēstuli no darba devēja un pierakstu izvēlētajā reģionā. Vakanci es izvēlējos, taču ar garantijas vēstules un pieraksta saņemšanu radās grūtības. Tādēļ man vairs neinteresē šī programma. Mani interesē iespēja aizbraukt uz pastāvīgu dzīvi." – žēlojas Svetlana.

Svetlana sacīja, ka viņai ir saprotama ierēdņu loģika: palīdzība pārcelties – tā vēl nav repatriācijas programma, un reģioniem ir tiesības paši noteikt profesiju, speciālistu loku, kas tiem ir vajadzīgs visvairāk. Tagad dzīvesbiedri domā par pārcelšanos uz Voronežas apgabalu: bijušais radio montieris un trikotāžas ražošanas tehnoloģe ir gatavi laist saknes pat laukos. "Būtībā mums ir vienalga, uz kādu rajonu doties," atzīstas Svetlana Orlova, "un visas šīs pārcelšanās naudas un kaut kādi pabalsti arī nav vajadzīgi. Mūsu atslēgas vārds ir KRIEVIJA."

"Šādu ģimeņu kā Orlovi tuvākās un tālākās teritorijās aiz Krievijas robežām dzīvo vairāki miljoni." – secina raksta autors.

Protams, varam vien pabrīnīties, kādēļ Orlovi un viņiem līdzīgās ģimenes vēl joprojām nav atgriezušās savā senču dzimtenē, tomēr ir jāpiekrit tautas parunai "Labāk vēl nekā nekad!". Svetlanas stāstījumā ir jaušama ne vien patiesa vēlēšanās doties uz Krieviju, bet arī paskaidrots, kā tā ir radusies – no diskomforta Latvijā! Tāpēc latviešiem ikdienā ir jārada šis svētīgais diskomforts kolonistiem, lai par viņu karstāko vēlēšanos kļūtu atgriešanās Krievzemē. Dekolonizācijas process ir jāiekustina, un vienas daļas brīvprātīga aizbraukšana var būt labs sākums turpmākam tiesiskam risinājumam. Šādi atbrivosies latviešiem trūkstošās darbavietas, dzīvokļi, naudas līdzekļi Latvijas valsts budžetā, jo nebūs jāmaksā pensijas okupantu pensionāriem un pabalsti okupantu bērniem.

Krievijas presē pēdējā laikā arvien biežāk parādās raksti par nepieciešamo krievu repatriācijas veicināšanu. Viens no tādiem ir Grigorija Kogana raksts "Krievijas demogrāfisko problēmu atrisinās repatriācija", kurš publicēts kādā no vadošajiem Krievijas interneta portāliem – www.rbc.ru. Piedāvājam ar to iepazīties arī mūsu lasītājiem.

KRIEVIJAS DEMOGRĀFISKO PROBLĒMU ATRSINĀS REPATRIĀCIJA

Grigorijs Kogans

*Krievijas ziņu
aģentūras "RBK"
finanšu-ekonomikas
nodaļas vadītājs*

Jau ilgu laiku analītiķi, valsts amatpersonas, starptautiskās organizācijas spriež par to, ka Krievijas galvenās ekonomiskās problēmas balstās demogrāfijā – šeit rodas gan darbaspēka trūkums, gan iedzīvotāju novecošana, gan deficīts pensiju sistēmā. Saskaņā ar ANO Iedzīvotāju nodaļas prognozēm Krievijas iedzīvotāju skaits nākamajos 40 gados samazināsies par vairāk nekā 15 miljoniem cilvēku – no aptuveni 143 miljoniem iedzīvotāju 2012. gadā līdz pat 126 miljoniem 2050. gadā. Ņemot vērā iedzīvotāju skaita pieaugumu citās valstīs, tas nozīmē, ka visvairāk apdzīvoto pasaulē valstu sarakstā Krievija no 9. vietas, ko tā ieņēma 2010. gadā, noslidēs uz 14. vietu 2050. gadā.

Iedzīvotāju skaita straujā samazināšanās ekspertus spiež runāt par nenovēršamu nepieciešamību Krievijas Federācijai importēt darbaspēku. Tomēr masveidīgais viesstrād-

nieku pieplūdums no kaimiņvalstīm izraisa sociālo spriedzi, rada nemieru gan Krievijas Iekšlietu ministrijai, gan vienkāršiem iedzīvotājiem. Turklāt Krievijas imigrācijas politika, saskaņā ar valsts iestāžu deklarēto, ir vērsta uz kvalificētu darbinieku piesaistīšanu.

Vienlaikus ārzemēs (aiz Krievijas Federācijas robežām) dzīvo ievērojams skaits krievu, kuri potenciāli varētu atgriezties savā vēsturiskajā dzimtenē. Tiek lēsts, ka krievu diasporas skaits pasaulē ir vairāk nekā 25 miljoni cilvēku. Protams, īpaši aktuāls jautājums par repatriāciju ir krievu izcelsmes iedzīvotājiem no valstīm, kuras kādreiz ietilpa PSRS sastāvā.

Saskaņā ar Krievijas Federālā migrācijas dienesta (FMD) datiem, interesi par iesaistīšanos repatriācijas programmā parāda arī dažu eiro zonas valstu iedzīvotāji – Baltijas valstīs, Vācijā, Grieķijā. Turklāt pastāv arī vēlēšanās atgriezties Krievijā pat no Izraēlas un ASV.

Vislielākās krievu diasporas ir Ukrainā (vairāk nekā 5 miljoni), Kazahstānā (4,8 miljoni), Baltkrievijā (vairāk nekā 1 miljons).

Tādējādi jebkura persona, kas ir atzīstama par Krievijas tautieti, var iegūt tiesības pārcelties uz pastāvīgu dzīvi Krievijā."

Pārējās bijušajās padomju republikās dzīvo aptuveni 3 miljoni etnisko krievu. Šis skaits ietver vairāk nekā 1 miljons lielu krievu iedzīvotāju skaitu Baltijas valstīs (Latvijā – 627 000, Igaunijā – 344 000, Lietuvā – 220 000). Kopā sanāk 14–15 miljoni potenciālo repatriantu.

LIKUMS PAR ATGRIEŠANOS

Nevar teikt, ka Krievijas valdība nesaprastu šo demogrāfisko resursu nozīmību. Tā vai citādi, bet 2006. gada jūnijā tika pieņemta valsts programma, lai palīdzētu ārzemēs dzīvojošajiem tautiešiem pārcelties uz Krievijas Federāciju. Saskaņā ar šo programmu, par Krievijas tautiešiem tiek uzskatīti ne vien Krievijas pilsoņi ārvalstīs, bet arī bijušie PSRS pilsoņi, kuri dzīvo bijušajās Padomju Savienības republikās. Tāpat programmā var iesaistīties emigranti (vai viņu pēcnācēji) no Krievijas impērijas, no Krievijas Republikas pēc Februāra revolūcijas, no KPFSR, no PSRS un no Krievijas Federācijas, kas ir kļuvuši par ārvalstu pilsoņiem vai personām bez pilsonības.

Lai atbalstītu repatriantus, federālajam budžetam ir ticis iedalīts atsevišķs izdevumu postenis. Kā paskaidroja FMD, šie līdzekļi ir paredzēti dažādiem maksājumiem tautiešiem. Starp citu, dažos reģionos pārcelotājiem ir paredzēti papildus vienreizēji maksājumi, dzīvojamās platības īres maksas kompensācijas 3 līdz 6 mēnešu ilgumā un citas papildus sociālās garantijas.

Krīzes laikā, 2009. gadā, repatriācijas programmas budžets tika samazināts no plānotajiem 8 miljardiem rubļu (129 miljoni latu) līdz 1,8 miljardiem rubļu (29 miljoni latu). Šogad, saskaņā ar Federālā mig-

rācijas dienesta datiem, pārcelšanās programmas (tostarp reģionālajām programmām) budžetā ir rezervēti vairāk nekā 1 miljards rubļu (16 miljoni latu), bet 2014. gadā – vairāk nekā 2 miljardi rubļu (32 miljoni latu).

Kopš 2012. gada septembra, pamatojoties uz Krievijas Federācijas Prezidenta dekrētu, spēkā ir jaunā programmas redakcija, un tā ir kļuvusi beztermiņa. Turklāt programmas dalībnieku dokumenti, kas izdoti pirms 2013. gada 1. janvāra, ir derīgi līdz 2015. gada 1. janvārim.

Tādējādi jebkura persona, kas ir atzīstama par Krievijas tautieti, var iegūt tiesības pārcelties uz pastāvīgu dzīvi Krievijā. Turklāt viņam ir tiesības saņemt arī pārcelšanās naudu 240 000 rubļu (3900 latu) apmērā, bet katrs ģimenes loceklis, kurš dodas līdzī, – vēl pa 120 000 (1950 latu) rubliem. Taču iegūt šo naudu var tikai tad, ja tautietis ir nolēmis apmesties "prioritārajos" reģionos. Pie tādiem pieder Tālie Austrumi, Baikāla reģions, kā arī rajoni, kas robežojas ar citām valstīm, vai teritorijas, kur pēdējo trīs gadu laikā ir samazināties iedzīvotāju skaits, un arī reģioni, kuros tiek realizēti nacionālie investīciju projekti.

Izrādās, ka uz visvairāk kārotajām pilsētām – Maskavu un Sanktpēterburgu – Krievijas tautieši var pārcelties tikai par savu naudu. Tādējādi repatriācija, balstoties uz programmu "Tautieši", ir aktuāla tikai personām, kuru pašreizējās dzīvesvietās ekonomiskā vai kriminālā situācija ir pavisam smaga. Tādēļ Almati vai Taškentas iedzīvotājs (ne maz nerunājot par Rīgu), kas atbilst programmas nosacījumiem, visticamāk negrib doties uz Tālajiem Austrumiem vai arī depresīvajiem reģioniem.

Turpinājums 7. lpp.

NĀCIJAS UN VALSTS INTERESES IR PĀRI VISAM!

Saruna ar amatnieku, siguldieti **Raivi Sprīngi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

ŽURNĀLISTIEM TRŪKST IDEĀLU

Raivis Sprīngis: Diemžēl žurnālisti baidās teikt patiesību, jo redz, kas notiek ar tiem, kuri to uzdrošinās. Manuprāt, žurnālistam vajadzētu būt cilvēkam ar principiem, bet cik tādu ir? Cik vispār Latvijā ir neatkarīgu mediju?

DDD: *Laikraksts “DDD” ir neatkarīgs preses izdevums, kuru neviens “nerausta”.*

R.S.: Bet pārējie? Ja kāds stāsta, ka citu mediju galvenie redaktori netiek raustīti pēc īpašnieku vēlmēm, tad ļaušu viņam dzīvot maldos.

DDD: *Cionas gudro protokolos skaidri pateikts: “Neviena ziņa nenāks atklātībā bez mūsu pārbaudes. Šo mērķi pa daļai mēs sasniedzam jau tagad tādējādi, ka jaunās ziņas no visas pasaules sanāk tikai dažos ziņu birojos, kur tiek apstrādātas un tikai tad sniegtas laikrakstu vadībai, iestādēm utt. Šiem ziņu birojiem maz pamazām pilnīgi jāpāriet mūsu rokās un jādara zināms atklātībai tikai tas, ko mēs tiem rakstām priekšā. Mums jau tagad ir izdevies sabiedrības domu pa-*

tāpat kā tagad latvieši, bija pret eiro. Arī Igaunijā neviens nejautāja tautai, vai viņi vēlas eiro. Eiro līdzinās mērim, no kura nevar izvairīties.

R.S.: Diemžēl tā tas ir, tādēļ apgalvojumi, ka tikai “sentimentālie nacionālisti” negrib eiro, nav patiesi. Tēlaini izsakoties, šobrīd tiek noslēgts līgums, ka, ja vajadzēs, mēs visi kolektīvi lēksim laukā pa logu un lauzīsim kaklu. Ieviešot eiro, mēs piekritam barot grieķus, kuru dzīves līmenis ir krietni augstāks par mūsu. Tikai tādēļ, ka viņi neatsakās no izšķērdīga dzīvesveida, mēs savilksim jostas un mirdināsim savus pensionārus, lai par ietaupīto naudu barotu kretīnus, kas splauj visiem virsū.

Jau kādu laiku cilvēces attīstība ir iegājusi ļoti bīstamā fāzē, jo jau sen nekur, ja tā var izteikties, nav ne smakas no demokrātijas. Pasaulē valda naudas diktatūra, kurai nav nekādas morāles. To mēs izjutām uz savas ādas. Kad sākās krīze – izrādījās, ka cilvēks nav nekāda vērtība.

DDD: *Kāds “klasīķis” reiz teica: “Ir cilvēki – ir problēmas, nav cilvēku – nav problēmu.”*

R.S.: “Viena cilvēka nāve ir tragēdija, bet miljons – statistika...” Skatoties, ko dara mūsu politiķi, paliek bail. Grūti izprast,

“Esmu dzīves apbružāts ideālists, dabas bērns, kurš nav zaudējis optimismu un joprojām tic, ka labie darbi atmaksājas.”

man trīs brāļi – katrs savā vecumā. Mūsu ģimenē ir redzama atšķirība starp brāļiem, kuri ir piedzīvojuši padomju laikus, un tiem, kuri piedzima jau pēc Atmodas. Mēs, t.i., tu un es, varbūt līdz galam nesapratām, kas notiek, taču sajūta par notiekošo nozīmīgumu palika sirdī. Tas mūs ir ļoti ietekmējis. Mūsu vecāki joprojām ir piesardzīgi un pat bailīgi, jo izauga istos padomju laikos. Savukārt mēs, atšķirībā no tiem, kuri ir dzimuši pēc Atmodas, esam ieguvuši emocionālo pacēlumu, un mums nav bailu, kādas piemīt mūsu vecāku paaudzei. Patiesībā mūsu paaudze ir tā, kurai būtu viss jāsavēd kārtībā.

DDD: *Es tev pilnībā piekřtu. Man ne reizi vien ir bijušas sarunas ar savu tēvu, kurš, droši vien vēlēdamies pasargāt mani no nekrietnībām, bīstamiem uzbrukumiem, ir teicis, lai vairāk padomāju par sevi, lai esmu piesardzīgāka. Mana atbilde viņam vienmēr ir bijusi, ka man un maniem vienautdējiem tagad ir jāizdara tas, ko viņu paaudze Atmodas laikā neizdarīja – jāatbrīvo Latvija no okupantiem un kolonistiem.*

R.S. Tā tas ir, diemžēl Atmodas laikā tas netika izdarīts, kaut gan toreiz šis process būtu bijis vienkāršāks, un daudzi to uzskatītu par pašsaprotamu un loģisku. Tagad okupācijas seku likvidēšana ir daudz, daudz grūtāka.

DDD: *...taču nav neiespējama!*

R.S.: Mēs to saprotam, bet jaunākās paaudzes, ja vien viņi ģimenē nav pareizi audzināti, nesaprot, jo arī skolās nav patriotiskās audzināšanas.

MISTISKĀS RIETUMU VĒRTĪBAS

DDD: *Toties skolās māca kaut kādas mistiskas Rietumu vērtības.*

Raivis Sprīngis: Tādu Rietumu vērtību nav, ir tikai kolektīva bezatbildība un izdabāšana skalākā iegribām. Labs ir tikai tas, kas apmierina vēlmes, kuras rodas zem jostas līmeņa.

VAI MĒS SAPROTAM UN GRIBAM SAPRAST?

Andrejs Lucāns

Burtniekos

Sengrieķu mīts vēsta, ka Anteja neuzvaramības spēks slēpās tā sasaistē ar zemi. Hērakls Antēju uzvarēja, kad atrāva to no zemes.

“Kamēr tauta turas pie zemes, tikmēr nekādi pasaules negaisi to neizklaidēs pa visiem četriem vējiem... Tauta turas ar zemnieku, bet zemnieks turas ar zemi. Atrauj zemnieku no zemes, un tu izcelsi ar visām saknēm tautas dzīvības koku no vēstures,” raksta Līgotņu Jēkabs.

“Ja gribam strādāt līdzī pie Latvijas izveidošanas un nākotnes nodrošināšanas, ja gribam redzēt Latviju stipru, spēcīgu un mūžīgu, tad atminēsim, ka jāstiprina un jānodrošina vispirms pats spēka un mūžības pamats – lauki, lauksaimniecība, zemnieks,” tā kādreiz mums skaidroja Kārlis Ulmanis.

Vai mēs to saprotam? Vai gribam redzēt Latviju stipru, spēcīgu un mūžīgu? Šķiet, negribam. Mūsu valsts likumdevēji un vadītāji noteikti šos nacionālos ideālus nesaprot. Viņi ir nacionāli un tautsaimnieciski aklī un kurli. Taču jā-jautā: vai mēs neesam tādi arī paši?

Ir dzirdēts, ka Satversmei ir jāuzraksta priekšvārds, kurā nepārprotami būtu norādīts, ka tai ir jānodrošina latviešu tautas izdzīvošana un attīstība, nevis Bābeles celtniecība – “jo tur Tas Kungs sajauca visas zemes valodas,

un no turienes Viņš tos izklīdināja pa visu zemes virsu”.

Daudz tiek runāts, ka Saeima akceptē nelikumīgi “likumīgu” latviešu tautas zemes atdāvināšanu un iztirgošanu personām bez Latvijas pilsonības, bet nacionāli politiskā akustika nenodrošina atbalsi. Adresāts mūs nedzird, taču tauta, lai vismaz parādītu, ka tā vēl ir, lai pulcētos Brīvības bulvāra galā vai kā kādreiz 13.janvārī Jēkaba ielā un pieprasītu savas zemes aizsardzību pret iztirgošanu, – tā vietā tauta izvēlas vieglāko ceļu: kravā koferus, pērk biļetes bezatbildīgākās un vieglākās dzīves virzienā...

Kā draudošs virpuļviesulis tuvojas 12. Saeimas vēlēšanas. Tās gaidu ar bezspēcīgu nolemtību. Tai ceļu sagatavo stāstījumi par Krišjāņa Valdemāra latviešu esībai pareģotajiem 200 gadiem (līdz 2042.g.) un mūsdienu Valsts prezidenta Andra Bērziņa latviešu galu apsteidzošā prognoze – 10 gadi, ja nebūsim sašņeguši ES attīstīto valstu limeni.

Un, spriežot pēc tiem, kas ir pieteikuši savu uz 12. Saeimu – E.Repše, U.Osis, M.Bondars, A.Slersers..., var nojaust, ka pareģojums varētu būt tuvs realitātei.

Kas pieprasa vai traucē Nacionālajai apvienībai “VL-TB/LNNK” augt par spēcīgu, latviešu tautu un Latvijas valsti virzošu un veidojošu nacionāli konservatīvu politisku spēku, ja tai būtu latviešu tautu iedvesmojoša, motivējoša un mobilizējoša vīzija, kādas nav nevienai citai Saeimā pārstāvētajai partijai? Taču viņi rīkojas bezatbildīgi. Kāpēc klusē par zemi? Kāpēc trūkst darītāju? Lai meklē, aicina!

Kur ir mūsu nacionālā intelīgences, kas būtu griboša un spējīga palīdzēt šo vīziju realizēt? Ko domā un gaida? Mums taču Satversme nodrošina vārda brīvību bez cenzūras. Lūdzu, runāji, nāciet, dariet!

VĒSTULE

DEMOKRĀTIJAS PRIEKŠROCĪBAS – PUSPAJOKAM

Nesen televīzijas ziņās lasīju informāciju par to, ka EP (Eiropas Parlaments? Bet varbūt – Ekscentriski Plāpas?) esot nobalsojuši par eiro ieviešanu Latvijā. Paziņots arī, ka no Latvijas iestāšanās eiro zonā iegūs visa Eiropa. Šim nolūkam Eirosavienībai tiks nodota daļa no Latvijas Bankas zelta krājumiem.

Latviešiem gan ir sena zināšana – iedod jodam mazo pirkstiņu, un viņš paņems tevi visu. Taču ne par to šoreiz ir runa.

Būtība ir cita. Kāpēc gan vēl joprojām Latvijas Saeima guļ uz ausīm un nav nobalsojusi par lata kā vienotas valūtas ieviešanu visā Eiropā un ar to saistīto Eiropas banku zelta krājumu daļas nodošanu Latvijai? Protams, atbilstoši “mazā pirkstiņa” principam. No tā taču iegūs visa Latvija!

Minētās iespējamības satur sevī nepastrīdamu demokrātiju, kas dod visiem vienādas tiesības. Tāpat kā kaķim ir tiesības apēst peli, tā arī pelei ir tiesības apēst kaķi.

Saeimas deputāti, mostieties!

T. Tamis

Turpinājums 8. lpp.

VISMALZ VIENA NO

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: *Diemžēl Latvijas Banka, līdzšinējās “veiksmīgās” valdības nav izmantojušas iespēju veidot Latvijā savu neatkarīgu monetāro politiku. Latvijas Banka jau līdz šim ir bijusi tikai Eiropas Bankas filiāle, kura stingri uzraudzīja, lai lata piesaisti eiro neviens pat neuzdrošinātos sašūpot.*

Iveta Grigule: Jā, jums ir pilnīga taisnība – Latvijas Banka un Latvijas val-

DDD: *Diemžēl tā ir nodevība, un nevajag baidīties to teikt, ja tas tā ir. Bet, vai jums ir nojausma, kāds ir viņu ieguvums?*

I.G.: Nē, man nav nojausmas. Varam, protams, līdz nākamā gada rudenim izteikt dažādas spekulācijas. Ir dažādi minējumi, ko Rimšēvičs varētu iegūt šajā situācijā, kad tiek veidota Eiropas Centrālā banka. Ko iegūst Dombrovskis – redzēsim, kā tur būs ar

Viens ir skaidrs, lai nostātos pret, ir jābūt pietiekami lielai dūšai.

Tas ir katra deputāta personisks jautājums – viens nostāsies, bet citi mazliet nobīsies.”

dības pēdējo desmit gadu laikā nav izmantojušas tās rīcībā esošo instrumentu ekonomikas attīstībai, ekonomikas konkurētspējai, valsts labklājībai. Pagājušā gadsimta 30-tajos gados lielā ekonomiskā depresija un ekonomiskā krīze pasaulē bija ne mazāk dziļa. Tajā brīdī lats tika prasmīgi izmantots. Lai veicinātu konkurētspēju, eksportu, stiprinātu mūsu valsts ekonomiku, lats tika nedaudz devalvēts.

Viens kungs no “Vienotības” *Twitterī* bija uzrakstījis smieklīgu ziņu: *priekš kam ir vajadzīgs motocikls, ja tas stāv garāžā?* Nu, protams, bet tā jau nav motocikla vaina, ka tas stāv garāžā – problēma ir tā cilvēka galvā, kam pieder šis motocikls. Ja mums ir šāds Latvijas Bankas vadītājs, protams, lats netiek darbināts, tas ir piesiets pie eiro, tēlaini izsakoties, ar kursu, kas ir ciets kā dzelzs klucis. Bet man tomēr bija un joprojām ir cerība, ka šādi rimšēviči, vilki un dombrovski kādreiz izbeigsies, ka nāks pie varas cilvēki, kas domās par Latviju kā nacionālu valsti. Ja tagad saglabāsim latu, tad viņiem būtu instruments, ar ko darboties, lai stiprinātu valsti. Pēc lata nomaiņas uz eiro viņiem tā vairs nebūs.

NEVIS STULBUMS, BET NODEVĪBA

DDD: *Kāda motivācija, jūsuprāt, ir to rimšēviču, vilku, dombrovsku rīcības pamatā? Vai tiešām viņi ir tik stulbi, vai tomēr jāatzīst, ka viņi ir nodevēji?*

Iveta Grigule: To, ka viņi būtu stulbi, gan nevarētu teikt. Viņi visi ir augsti izglītoti un gana pieredzējuši cilvēki. Paskatoties viņu CV un darba pieredzi, izvērtējot amatus, ko viņi ir ieņēmuši, jāsecina – galīgi stulbs cilvēks to nevarētu izdarīt. Bet tas otrs vārds, ko jūs minējat, ir šausmīgi smags vārds – man grūti teikt, bet tur noteikti ir ļoti lielas personiskās ambīcijas.

tiem pieminētajiem komisāra amatiem. Nezinu, bet tas man liekas drusciņ par sīku. Rodas sajūta, ko cilvēki ir pilnīgi apmāti, jo viņi redz tikai šo vienu iedegto zvaigznīti. Viņi ir kā hipnozē – tev pasaka, lūk, uz turieni, un viņš kā tāds buldozers, kā tanks iet uz turieni. Ko viņi iegūs – nezinu.

Dombrovskis un Vilks ir četrdesmitgadnieki bez kārtīgām ģimenēm. Viņiem nav bērnu, viņi nav iesakņojušies Latvijas zemē. Viņu rīcības pamatā ir moto “Aiz manis kaut vai ūdens plūdi”, jo jebkurā brīdī viņi var sapakot čemodānu ar kredītkartēm vai vienalga ar ko un aizbraukt. Viņiem nav jādomā par bērniem, par mazbērniem, vai viņi šeit dzīvos, kā viņi dzīvos, kādā valodā runās, kādā krāsā viņiem būs āda – šis jautājums viņiem nav aktuāls. Viņi dzīvo šai dienai. Cilvēki bez bērniem, dzīvo šai dienai.

KURŠ SPIEŽ RĪKOTIES NEGODĪGI?

DDD: *Tas varētu būt viens no skaidrojumiem, bet, manuprāt, nelietis ar bērniem nav labāks, jo ko tad viņš ieaudzina saviem bērniem? Saeimas priekšsēdētājam ir bērni, ir ģimene – vai viņa rīkojas citādi? Vai Saeima ir izdarījusi visu, lai apstādinātu eiro ieviešanu? Varbūt nemaz negribēja?*

Iveta Grigule: Saeima noteikti nav izdarījusi visu – tā varēja izdarīt vairāk, bet mums Saeimā diemžēl ir tā pilnīgi neloģiskā, neļikumīgā sistēma, ko sauc par Koalīcijas padomi. Teorētiski valstī tiesu vara ir nošķirta no izpildvaras un no likumdevēju varas. Tiesu vara vairāk vai mazāk ir neatkarīga, bet likumdevēju vara un izpildvara ir ļoti cieši saaugušas kopā – kā Siāmas dvīņi.

Ir jāmaina visa šī politiskā sistēma, vēlēšanu sistēma, ir jāmaina prezidenta statuss – tautai ir jāvēl prezidents ar daudz plašākām pilnvarām. Ma-

nuprāt, ja Satversme prezidentam dotu pilnvaras iecelt ne tikai Ministru prezidentu, bet arī ministrus, un pats arī viņus atceltu, tad zustu *nabas saite* ar Saeimu. Tad izpildvara neraustītu Saeimu un otrādi. Šobrīd notiek tā: kā Koalīcijas padome nolemj, tā arī Saeimas vairākums balso. Zinu daudzus koleģus, kas ir koalīcijā – gan Nacionālajā apvienībā, gan “Vienotībā”, gan tajā pašā “Reformu partijā” –, kas kā ar nazi sirdī balsoja par eiro ieviešanas likumiem. Bet diemžēl tāda ir šī partiju vēlēšanu sistēmas prakse...

DDD: *Es nevaru iedomāties, kas mani varētu piespiest balsot pretēji manai pārliecībai un tautas interesēm. Kas notiktu ar tiem koalīcijas partiju deputātiem, kuri nobalsotu pretēji Koalīcijas padomes lēmumam? Viņus droši vien izslēgtu no partijas, un tad?*

I.G.: Tas nav tik vienkārši...

DDD: *Kas būtu noticis ar deputātiem, ja viņi balsotu saskaņā ar savu sirdsapziņu?*

I.G.: Tad acīmredzot šis lēmums netiktu apstiprināts, valdība kristu, un būtu jāveido cita. Vai “Reformu partija” būtu valdībā?

DDD: *Kāda “Vienotībai” un “VL-TB/LNNK” daļa par Reformu partijas likteni? Domāju, viņi labprāt iztīktu arī bez Reformu partijas valdībā.*

I.G.: “Vienotība” pašreizējā varas salikumā jūtas ļoti ērti, viņi dara kā grib. “Reformu partija” saprot, ka viņi nākamajā parlamentā nebūs, tādēļ ar pēdējiem spēkiem turas pie varas. Par Nacionālo apvienību nevaru atbildēt, pajautājiēt viņiem pašiem, kādēļ viņi tā rīkojās?

SAEIMAS VAIRĀKUMS LAUZA ZVĒRESTU

Iveta Grigule: Viens ir skaidrs, lai nostātos pret, ir jābūt pietiekami lielai dūšai. Tas ir katra deputāta personisks jautājums – viens nostāsies, bet citi mazliet nobīsies. Jaunos deputātus sākumā krietni “audzina” un pabiedē. Ja saprot, ka nekāda biedēšana pat ar izslēgšanu no partijas nemainīs jau nā deputāta nostāju, tad viņu liek mierā. Lielais spiediens, “audzināšana” ir jāiztur, bet ne visiem pietiek drosmes to sākt – to pusgadu vai gadu izturēt. Vienkāršāk, kā jau jebkuram vidusmēra cilvēcināam, ir pastāvēt malā.

DDD: *Bet kāda tad nozīme zvērestam, ko deputāts dod, stājoties amatā, – kalpot valsts un tautas interesēm?...*

I.G.: Stiprināt Latvijas valsts suverenitāti un latviešu valodu kā vienīgo valodu...

DDD: *Kur tas izpaužas, balsojot par eiro?*

I.G.: Neizpaužas.

DDD: *Bet tad jau ne tika Kabanovs, nerunājot latviski, bet arī visi pārējie ir laužuši tautai doto zvērestu.*

I.G.: Koalīcijas vairākums, kas nobalsoja par eiro ieviešanas likumu, ir pārkāpuši deputāta zvērestu. Tieši tā! To es arī plenārsēdē viņiem esmu teikusi: *mīlie, jūs esat pārkāpuši deputāta zvērestu, jo šinī brīdī jūs nododat Latvijas suverenitāti...*

DDD: *Vienkārši nākas secināt, ka Saeimā strādā nevis cilvēki ar paścienu un domām par tautu, bet mazi, sīki, pašlabumu meklējoši ļautiņi. Es gan neredzu viņu ieguvumu, jo viņiem nav garantiju, ka viņus atkal ievēlēs.*

I.G.: Garantiju nav.

DDD: *Varbūt tas izklausīsies nežēlīgi, bet, manuprāt, tautas interesēs būtu, lai dzīve pēc eiro ieviešana tikai pasliktinātos, jo tad ir cerība, ka tauta neaizmirsīs, kuri pie tā visa ir vainīgi.*

I.G.: Diemžēl cilvēku vēsturiskā atmiņa par deputātu neizdarītām vai nepareizi izdarītām lietām ir diezgan īsa. Vēlētāji gan neslēpj savu neapmierinātību ar Saeimu, ievēl aizvien jaunus deputātus, kuri iepriekš politikā nav darbojušies, taču partiju vadoņi, kas ir visu procesu atslēgu figūras, paliek. Tādēļ jau arī nekas nemainās.

LATVIEŠU TAUTAS PĒDĒJĀ IESPĒJA

DDD: *Vai jums nešķiet, ka cīņu pret eiro vajadzēja sākt daudz agrāk? Varbūt tad būtu iespēja sarīkot referendumu?*

Iveta Grigule: Domāju, ka mēs sākām laicīgi – jau pagājušā gada augustā, kad Saeima skatīja grozījumus likumā “Par tautas nobalsošanu, likumu ierosināšanu un Eiropas pilsoņu iniciatīvu”. Grozījumi, kas tika pieņemti pagājušā gada vasarā, ņemot vērā tautas noskaņojumu, bija speciāli radīti, lai maksimāli ierobežotu iespēju rīkot referendumu par eiro. Mēs mēģinājām toreiz apturēt, arī prezidents, ja nemaldos, vairākas reizes atdeva atpakaļ parlamentam, lai noteikumi tiktu pārstrādāti. Mēs lūdzām pārstrādāt, jo likumā iestrādātie nosacījumi šī brīža situācijai ir drakoniski. Pēc tam sniedzām Saeimā likumprojektu, ka Saeima ir tā, kas nosaka datumu, kad Latvijai jāpievienojas eiro zonai. To, protams, noraidīja.

Diemžēl Saeima ir izdarījusi visu, lai tauta nevarētu rīkot referendumu, lai nevarētu apturēt pie varas esošo cilvēku vājrātīgās idejas. Es atbalstu biedribu “Par latu, pret eiro” un viņu iniciatīvu vākt parakstus referendumam

par izmaiņām Satversmes 68. pantā.

Sakritība vai ne, bet tieši pirms stāšanās Eiropas Savienībā tika izdarīti grozījumi Satversmē, ierakstot, ka tautas nobalsošanai nevar nodot līgumus ar ārvalstīm, t.i., starptautiskos līgumus. Respektīvi, šobrīd, kad Eiropas Savienības likumdošana pēc būtības ir federālas valsts likumdošana, ES regulas ir augstākas par Latvijas Satversmi. Mums ir jāiestrādā savos likumos viss, ko nosaka ES regulas. Veidojot vienu Eiropas Savienības Centrālo banku, nacionālās bankas jau vairs nebūs nacionālās bankas, tās būs filiāles. Šobrīd ir sākta vienotas prokuratūras veidošana, mums būs vienota valūta. Patiesībā līdz vienotām Eiropas Savienotajām Valstīm ir buriski vairs tikai pāris soļi. Nav jau vairs svarīgi, cik gadi vēl paies, bet principā tiek darīts viss, lai nacionālās valstis tiktu iznīdētas, lai tās neatgriezeniski tiktu integrētas lielajā Eiropas konglomerātā. Uz kurieni mēs ejam?

Ja visdrīzākajā laikā netiks grozīts Satversmes 68. pants, tad būsīm zaudējuši pēdējo iespēju saglabāt Latviju kā nacionālu, neatkarīgu valsti. Saeima diez vai labprātīgi veiks Satversmes grozījumus, tādēļ viss šobrīd ir tikai tautas rokās – viss atkarīgs no cilvēku aktivitātes. Ja sava kūtuma dēļ nepanāksim, ka referendumā ceļā tiek grozīts Satversmes 68. pants, tad brīdī, kad būs jautājums par Lisabonas līgumu grozījumiem, pie kuriem Eiropas Komisijā notiek intensīvs darbs, mums neviens neprasīs, vai gribam dzīvot federācijā vai negribam. Tieši tāpat kā ar eiro ieviešanu, mums neviens to nejautās, bet rīkosies pēc savas saprašanas.

Eiro ieviešana ir ģenerālmēģinājums – ja viss izdosies pilnīgi bez aizķeršanās un bez referendumu par Satversmes grozījumiem, tad ceļš būs jau iestaigāts, un turpmāk mums neviens vairs neko nejautās. Tādēļ ir ļoti svarīgi, lai ikviens aizietu pie notāra un parakstītos par grozījumiem Satversmes 68. pantā. Šobrīd tas ir vienīgais mazais celiņš, kas mums ir atstāts iešanai – citi visi ir pārraksti.

CILVĒKIEM TRŪKST PATIESAS INFORMĀCIJAS

DDD: *Vai zināt, kura Latvijas amatpersona visvairāk lepojas, ka ir izdevies Latviju ievest Eiropas Savienībā? Interesanti, vai arī tagad cilvēki kā apmāti klātu viņai ziedu paklāju?*

Iveta Grigule: Jūs runājat par bijušo prezidentu Vairu Vīķi-Freibergu? Jā, viņas nopelns ir ļoti liels. Vaira Vīķe-Freiberga Lat-

vijas vārdā parakstīja iestāšanās līgumu. Viņa ļoti piepalīdzēja. Ja man jāsaka godīgi, es arī referendumā nobalsoju par iestāšanos Eiropas Savienībā. Mana dzīve toreiz nebija saistīta nedz ar politiku, nedz ar kādām citām valstiskām lietām – studēju, strādāju, toreiz mana ikdiens bija draugi, ģimene, darbs, lauki, kino, teātri. Šķita, cik labi būs Eiropas Savienībā, jo varēs visur braukt, robežas būs vaļā... utt. Tā domāja cilvēki, kuri bija auguši Padomju Savienībā, kur bija liegta iespēja ceļot pa pasauli. Un tad pēkšņi iespēja iestāties Eiropas Savienībā, iegūt brīvību, kas, vēlāk izrādījās, ir tikai ilūzija. Toreiz tāda eiforijā daudzi dzīvoja, bet ar šodienas acīm skatoties...

DDD: *Vai šodien nožēlojat, ka 2003. gadā balsojāt par iestāšanos Eiropas Savienībā?*

I.G.: Mēs savā dzīvē esam izdarījuši dažādus darbus, par kuriem, pēc tam ar brieduma acīm un citu dzīves pieredzi pārvērtējot, jāsaka: jā, tā bija kļūda! Šobrīd, ja man būtu jābalso par Eiropas Savienību, es noteikti balsotu pret un aicinātu arī citus cilvēkus balsot pret.

DDD: *Vai piekristat, ka vidusmēra latvietis ļoti maz interesējas par lietu būtību, par to, kas notiek politikā – vidē, kas nosaka mūsu ikdienu, mūsu dzīvi? Kā jums liekas, kas varētu to mainīt, kā padarīt cilvēkus aktīvākus, lai viņi ne tikai reizi četros gados aizietu uz vēlēšanām, bet arī domātu un analizētu ievēlētu deputātu, valsts amatpersonu rīcību?*

I.G.: Varu piekrist tam, ka vidusmēra latvietis, kurš varbūt nedzīvo galvaspilsētā, kur dzīves telpa ir piesātināta ar visdažādāko informāciju, ne vienmēr zina patiesību par valstī notiekošo. Diez vai varam visus vainot, ka viņi neinteresējas. Manuprāt, viņiem vienkārši nav pieejama patiesa informācija, jo plašsaziņas līdzekļi ne vienmēr sniedz objektīvu informāciju.

DDD: *Jā, televīzija, radio un tā saucamie lielie laikraksti pūš vienā stabulē.*

I.G.: Televīzija un Radio ir “Vienotības” rupors. Informācija ir sagrozīta un vienveidīga. Varētu pat teikt, ka tā ir valdošās partijas propaganda. Lauku cilvēkam, kurš klausās Latvijas Radio un skatās Latvijas Televīziju, informācija ir ļoti virspusēja, līdz ar to viņam ir grūti analizēt Latvijā notiekošo, par kaimiņvalstīm vispār nerunājot.

Cilvēki daudzreiz jautā: kāpēc mums nav pieejama informācija par to, kas, piemēram, notiek Igaunijā vai Lietuvā? Man viņiem nav ko atbildēt.

DDD: *Starp citu, valdošās partijas vēlme ieviest eiro ir tik liela, ka tiek sagrozīta pat informācija par to, kā notika eiro ieviešana*

SIMTS

Igaunijā. Nav dzirdēts, ka radio vai televīzija stāstītu, ka igauņu vairākums arī bija pret eiro ieviešanu, ka viņiem arī nelāva izteikties referendumā. Mēs tikai dzirdam, cik igauņi laimīgi, kā uzlabojusies viņu dzīve pēc eiro ieviešanas, lai gan vienkāršā tauta Igaunijā nekādu labumu nejut.

I.G.: Tieši tā – nekā tāda nav! Es arī braucu uz Igauniju un tiekos ar pašvaldību vadītājiem un Igaunijas parlamenta deputātiem. Esmu pārliecinājusies, ka tā ir pilnīga dezinformācija.

Pirms pievienošanās eiro zonai Igaunijas tautas lielais vairums bija pret, tomēr arī Igaunijas valsts vadītāji to neņēma vērā. Savukārt Polijā premjers, kurš, starp citu, ir eiropieši orientēts cilvēks, parāda, ka ir īsts valstsvīrs. Lai arī Polija pievienojās Eiropas Savienībai tajā pašā gadā, kad Latvija, ar vieniem un tiem pašiem nosacījumiem gan par eiro ieviešanu, gan visu citu, Polijas premjers ir ļoti skaidri pateicis: “Mēs neesam pašnāvnieki un tik traki, lai, nesāpēmot tautas mandātu, izdarītu tik būtisku soli Polijas valsts tālākajā liktenī. Mēs noteikti rīkosim referendumu!”

Polija vispirms grib sakārtot savu ekonomiku un paskatīties, kas notiks eirozonā, vai eirozona ievēros noteikumus, kurus prasa no citiem. Tagad iznāk, ka no mums prasa drakoniskus pasākumus gan budžeta deficīta ierobežošanā, gan inflācijas ierobežošanā, gan aizņemšanās procentu lik-

– lūdzu, maksājiet soda naudas! Vai tā ir godīga konkurence?

VISU ATTAISNOJOŠĀ ĢEOPOLITIKA

DDD: Ko jūs atbildētu tiem, kuri stāsta, ka pret eiro ir tikai Krievijas atbalstītāji – ja nepievienosimies eiro, tad būsīm Krievijas ietekmē?

Iveta Grigule: Redziet, visās sfērās un visos nopietnos jautājumos mūs biedē ar šo ģeopolitiku. Ģeopolitika tagad ir tik moderns vārds, ka “Vienotība” to lieto visur. *Via Baltic* veidošana – tā ir ģeopolitika. Tas, ka Latvijai šāds projekts nav ekonomiski izdevīgs, neko nenožīmē. Vai cilvēki vispār zina, ka šis dzelzceļa maršruts ies cauri Latvijas mežiem un pietās tikai Rīgā, nekur citur. Bet kāda starpība, jo tā ir ģeopolitika.

Līdzīgi ir ar enerģijas resursiem. Nevienš nedomā, kas būtu izdevīgāks Latvijas iedzīvotājiem, galvenais ir ģeopolitisks aspekts. Tagad arī valūta mums ir ģeopolitika. Nu, beidziet! Polijai tā nav ģeopolitika...

DDD: Lietuviešiem arī nav.

I.G.: Lietuviešiem tā arī nav ģeopolitika. Mums gan stāsta, ka lietuvieši arī pēc gada pievienosies eirozonai. Bet mēs jau redzam, kādi ir lietuvieši. Viņi visu laiku gāja ar karogu “Būvēsim Visaginas AES!”. Lietuvas tauta konsultatīvajā referendumā nobalsoja, skaidri pasakot: nē, mīļie, mēs nebūvēsim atom-

“Bet man tomēr bija un joprojām ir cerība, ka šādi rimšēviči, vilki un dombrovski kādreiz izbeigsies, ka nāks pie varas cilvēki, kas domās par Latviju kā nacionālu valsti.”

ar Kipras bankām? Krievijas kapitāls aizplūda uz Kipras bankām. Es domāju, ka Krievija šobrīd stāv miera stājā, aizturējusi elpu un berzē rokas: kaut nu tā Latvija ātrāk pievienotos eiro zonai – tad mēs savu naudu ieguldīsim īpašumos, uzturēšanās atļaujās, bankās, tur mēs droši glabāsim, jo eirozona taču garantēs mūsu noguldījumus!

DDD: Vai ir tāda iespēja, ka ar “Saskaņas centra” deputātu rīcību Krievija apzināti radīja iespaidu, ka krievi ir par lata saglabāšanu, lai pamuļķie latvietiši sāktu domāt, ka eiro paglābs no Krievijas?

I.G.: Jā, tā ir provokācija. Provokācija bija arī divvalodības referendums, ko pēc tam izmantoja kā iegānu, lai mainītu referendumu ierosināšanas kārtību. Tā bija tīrākā mērā provokācija.

DDD: Jau uz priekšu izplānoti šaha gājieni.

I.G.: Acimredzot tie daži domātāji un plānotāji ir ļoti gudri. Bet tie nav tie, kurus mēs šeit redzam.

DDD: Visticamāk šī stratēģiskā Latvijas pārņemšanas plānošana notiek ES un Krievijas vadības līmenī. Mums taču ir vēsturiskā pieredze, piemēram, Molotova-Ribbentropa pakts, ar kuru lielvaras sadalīja Eiropu pēc saviem ieskatiem. Latvija var draudzēties, ar ko un kā vien grib, tik un tā mūsu likteni izlemj mums aiz muguras, jo tauta ir lētticīga un ļoti uzticīga saviem nodevīgajiem vadītājiem.

AMERIKAI NEVAR UZTICĒTIES

DDD: Kā jūs skatāties uz pazemojošo “pielaižanos” Amerikai, kas esot it kā Latvijas stratēģiskais partneris? Vai varat

nosaukt kaut vienu lietu, darbu, ar kuru Amerika ir pierādījusi, ka varam viņiem uzticēties? Es atceros, ka Otrā pasaules kara laikā latviešu nacionālie partizāni gaidīja sabiedrotos – Angliju, Franciju, Ameriku – neviens nenāca palīgā. *Atceros, ka Amerikā bija viena no pēdējām, kas atzina Latvijas neatkarību. Amerika bija tā, kura stimulēja Abrenes atdošanu, Amerika tagad veicina pederastijas nostiprināšanos Latvijā, Amerika tagad prasa, lai atdodam židiem īpašumus...*

Iveta Grigule: Divreiz gadā nāk pie mums un runā par šo tēmu... **DDD:** Ar ko Amerika ir izpelnījusi mūsu uzticamā stratēģiskā partnera godu? ASV aģitēja Latviju iesaistīties karā Irākā, jo tā, lūk, esot cīņa par demokrātiju.

I.G.: Izrādījās falsifikācija.

Nezinu, tiešām nevaru pateikt, kādēļ Amerika tiek uzskatīta par Latvijas draugu – lielo, uzticamo stratēģisko partneri. Vienīgi ļoti pozitīva tendence ir tā, ka pēdējā laikā šīs lielvalsts reputācija ne tikai trešajās pasaules valstīs, bet arī sabiedroto valstu vidū jau tiek krietni apšaubīta. Beidzot cilvēki ir sākuši skatīties reāli uz šo lielo impēriju, kura savās interesēs dara to, kas tai ienāk prātā, nerēķinoties ar citiem. Viņiem ir jāattīsta un jāatbalsta sava militārā rūpniecība, jo šai nozarei Amerikā ir ļoti spēcīgs lobijs. Tāpēc ir visi šie iebrukumi, asiņainie kari, tāpat nosacītais “Austrumu pavasaris” ar skaistiem lozungiem. Demokrātija, demokrātija – tā ir vistrākā iekaušanās nacionālu, suverēnu valstu iekšējās lietās.

Turpinājums būs...

Intervēja Liene Apine

VECĀKU VAINĪGUMA PREZUMPCIJA

Turpinājums no 2. lpp.

Kā tas darbojas? Viens no galvenajiem, ja ne pats galvenais, humāns un taisnīgas tiesību sistēmas pamatprincipiem ir cilvēku nevainīguma prezumpcija. Tas nozīmē, ka līdz mirklim, iekams nav pierādīta cilvēka vaina, viņš tiek uzskatīts par nevainīgu. Šis princips praktiskā sistēmiskā līmenī vispamatīgāk tiek realizēts krimināltiesību sistēmā.

Krimināltiesību sistēma sastāv no:

1) izmeklēšanas iestādēm (izmeklētājiem), kuras veic operatīvās darbības (vāc, apstrādā, analizē un dokumentē informāciju), lai pierādītu konkrētu personu vainu;

2) prokuratūras (prokuroriem), kura uzrauga izmeklēšanu, pārliecinās, ka ir savākts pietiekami daudz pierādījumu, un uztur apsūdzību tiesā;

kā administratīvs akts, kuru ir tiesības pārsūdzēt administratīvā tiesā (turklāt tikai ierobežotā termiņā – 30 dienu laikā).

Ko tas praktiski nozīmē? To, ka pašvaldības aizbildnības un aizgādības iestādes, kurām ir dotas plašas pilnvaras bērnu izņemšanai no ģimenēm, vienlaicīgi pilda gan izmeklētāja, gan prokurora, gan tiesneša lomu, un tās lēmumu var atcelt tikai administratīvā tiesā (ja lēmums tiek pārsūdzēts attiecīgā termiņā) vai arī pati bāriņtiesa.

Tas nozīmē, ka bāriņtiesas – iestādes ar milzīgu varu – ietvaros nevainīguma prezumpcija sistēmiskā līmenī nedarbojas, jo nevainīguma prezumpcijas izpildi sistēmiski nodrošina izmeklēšanas, apsūdzības un tiesas spriešanas lomu nošķirtība. Tādējādi

“Ne viens vien bērns grūtā brīdī tika atņemts vecākiem un pazuda pasaules plašumos ar nomainītu vārdu un uzvārdu, pazaudētu Dieva doto identitāti.”

3) tiesām (tiesnešiem), kam ir nodrošināta maksimāla neatkarība un kas, iepazīstoties ar izmeklēšanas materiāliem (pierādījumiem), prokurora un aizstāvja argumentiem, pieņem galīgo lēmumu par personas vainīgumu. Turklāt tiesas spriedumu var pārsūdzēt.

Gan izmeklētājiem, gan prokuroriem, gan tiesnešiem ir jābūt noteiktas kvalifikācijas un, pats galvenais, viņiem ir noteikta atbildība, arī par pierādījumu viltošanu un lietu safabricēšanu.

Praksē, protams, notiek dažādi; ir gadījumi, kad lietas tiek fabricētas, plaši tiek pirkti gan tiesneši, gan prokurori, tiek notiesāti nevainīgi cilvēki, vainīgie tiek attaisnoti, tiesu spriedumi sarunāti, utt. Viss tā ir, un visi par to zina, tomēr pati sistēma (tās sistēmiskās īpašības) aizsargā nevainīgus cilvēkus. Safabricēt lietu pret nevainīgu cilvēku krimināltiesību sistēmā prasa specifiskas zināšanas, organizatoriskās spējas un resursus. Pat, ja vairums šai sistēmā strādājošo ir pērkamī, tas ir pietiekami darbietilpīgi, dārgi un ilgi.

Mazliet cita situācija ar nevainīguma prezumpcijas ievērošanu ir administratīvā procesa iestādēs un administratīvajās tiesās. Tur nevainīguma prezumpcijas princips nav sistēmiski nostiprināts, kas dod iespēju samērā viegli to pārkāpt.

Lēmumu vecākiem atņemt bērnus var pieņemt pašvaldības aizbildnības un aizgādības iestādes – bāriņtiesas, kurām šajā jomā ir piešķirtas ļoti plašas pilnvaras. Bāriņtiesu lēmums likumā ir noteikts

tiek pārkāpts arī objektivitātes princips. Ja bāriņtiesā strādā gudri un godīgi cilvēki, tad viss ir kārtībā, bet, ja tur strādā nekompetentas, negodprātīgas un likuma būtību ignorējošas amatpersonas, kā tas pietiekami bieži mēdz būt, tad tā ir pateicīga vieta nekontrolētai un nesodītai patvaļai.

Turklāt bāriņtiesu darbiniekiem nav noteikta speciāla atbildība par lietu fabricēšanu, melošanu, nepamatotu lēmumu pieņemšanu, kā tas ir krimināltiesību sistēmā strādājošajiem, kuru kontrolei ir izveidoti īpaši iekšējās kontroles mehānismi. Bāriņtiesas darbiniekus ir iespējams tikai atlaist, to var izdarīt pašvaldības pašas pēc savas iniciatīvas vai pēc Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas ierosinājuma. Kas attiecas uz Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekciju, kurai pēc likuma ir jākontrolē bāriņtiesu darbs, tad tā praktiski to nedara un rīkojas pavisam pretēji – piesedz un pat veicina nepamatotu bērnu izņemšanu.

Tā vietā, lai sūdzību gadījumā (un ne tikai) pārbaudītu faktus, VBTAI tikai izskata bāriņtiesas radītos (bieži safabricētos) dokumentus un formāli atrakstās. Un par to nav brīnums, jo inspekcija, kura ir pakļauta Labklājības ministrijai, atbild vienlaicīgi gan par bāriņtiesu darbu un metodisko vadību, gan arī par to kontroli, kas pats par sevi ir absurds. Šo kontroles darbu būtu jāveic, pirmkārt, citai institūcijai un, otrkārt, no politiskās varas neatkarīgai struktūrai (piemēram, Tiesībsargam).

Turpinājums 7. lpp.

“Patiesībā līdz vienotām Eiropas Savienotajām Valstīm ir burtiski vairs tikai pāris soļu. Nav jau vairs svarīgi, cik gadi vēl paies, bet principā tiek darīts viss, lai nacionālās valstis tiktu iznīdētas.”

mes ievērošanā, bet eirozonas valstis šīs prasības ignorē.

ES vecās dalībvalstis dzīvo ar budžeta deficītiem, ar parādiem krietni virs Māstrihtas kritērijiem. Vecās dalībvalstis, kurām ir attīstīta ražošana, kurām ir spēcīgas ekonomikas noteikumus neievēro, bet mums – valstij bez ražošanas, kas principā ir ar negatīvu eksporta importa bilanci – stingri ir jāievēro visi noteikumi. Ievedot preces Latvijā, mēs būtībā visu savu naudu atdodam citām Eiropas Savienības valstīm. Tā kā paši gandrīz neko neražojam, tad mums nav iespējas nopelnīt. Esam ielikti striktos rāmjos, kurus nedrīkstam pārkāpt. Ja tomēr nepaklausīsimies, tad jebkura eirozonas dalībvalsts var

elektrostaciju savā valstī. Kamēr mēs strīdamies, kurā valstī būvēt sašķidrinātās gāzes krātuvi, lietuvieši Klaipēdā jau būvē paši savu. Tādi ir lietuvieši – viņi, atšķirībā no mūsu valsts vadītājiem, rūpējas par savu tautu.

Starp citu, vēl kāds interesants fakts par *Via Baltica*. Kamēr visi runā, ka ģeopolitisks ir nepieciešama kopīga dzelzceļa līnija, – ko dara lietuvieši? Viņi nojauc sliedes, lai latvieši ar vilcienu netiek uz Šauļiem, uz Možaiķiem, lai Lietuvas kravas nevarētu caur Lietuvu tikt uz Liepāju, lai tās iet uz Klaipēdu. Tā kā lietuvieši ir lieli stāstnieki – runā vienu, bet dara pavisam ko citu.

DDD: Viņi rīkojas savas nācijas interesēs?

I.G.: Nu, protams. Bet apelēt pie tā, ka Lietuva ir teikusi, ka tas un tas tūlīt būs, ir pilnīga muļķība. Runājot par Krieviju, Kipra bija eirozonā. Kas notika

POLITIKA IR TIKAI EKONOMIKAS VIRSBŪVE

Saruna ar Latvijas Organiskās sintēzes institūta direktoru, **prof. Ivaru Kalviņu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

SAUCĒJA BALSS TUKSNESĪ?

DDD: Kāpēc zinātnieki kopā ar mediķiem, skolotājiem, ugunsdzēsējiem, pensionāriem neiziet ielās, lai rīkotu streikus un protestētu pret valdības nihilismu? Visi tikai runā, bet valdība nedzird mājās klusībā izteikto neapmierinātību.

Ivars Kalviņš: Diemžēl valdība mūs nedzirdēs pat tad, ja būsīm ielās – pie mums neviens neatnāktu. Esmu jau divas reizes bijis pie jaunā izglītības un zinātnes ministra, esmu bijis pie tagadējā, pie iepriekšējiem prezidentiem. Esmu daudzkārt runājis ar premjeru Dombrovski, esmu bijis visās Saeimas komisijās, piedalījies diskusijās un runājis. Diemžēl neesmu sadzirdēts. Ja iešu ar plakātu pa ielu – izlasis vēl mazāk. Īstenībā uz ielām ir jāiet vienkāršam cilvēkam.

Revolūcijas ir taisījusi vienkāršā tauta, jo tā ir visapspiestākā stāvoklī. Bet augsti kvalificēts zinātnieks, kurš strādā pasaulē pieprasītās nozarēs, nav nabags. Tomēr valsts šo procesu nav atbalstījusi. Man parasti atspēlē atpakaļ – paskaties savā nodokļu maksātāja deklarācijā! Jā, atsaku, bet apskaties, kas no tās ir valsts nauda. Tas, ko nopelnu ar saviem

izgudrojumiem, nāk no privātā sektora – kāds tam ir sakars ar valsti?!

DDD: Jūs teicāt, ka revolūcijas taisa vienkāršā tauta. Nevaru jums piekrist, jo parasti pārmaiņu aizsākums meklējams inteliģencē. Diemžēl Latvijā tā saucamā inteliģence pasīvi noskatās vai pat pūš valdības nodevīgajā stabilitātē. Tagad beidzot vismaz kāds mēģina iestāties par lata saglabāšanu, bet, kad atdeva Abreni, inteliģence klusēja. Pašpasludinātā tiesiskuma koalīcija konsekventi neievēro Satversmē noteikto, nelikvidē okupācijas sekas, bet inteliģence klusē...

I.K.: Esam rakstījuši gan vēstules, gan uzstājušies forumos, taču neviens jau neklausās. Ir vēl kāda problēma – es labprāt runātu, bet man nedod tādu iespēju, jo tas Kalviņš, lūk, runā to, ko valdība negrib dzirdēt. Plašsaziņas līdzekļi lielā mērā ir atkarīgi no darba devēja, kurš ir no valdošās partijas.

DDD: Laikraksts "DDD" ir neatkarīgs un nepakļaujas nevienam, tāpēc mūs mēģina notiesāt, ka okupantus saucam par okupantiem. Bet, kā tad lai viņus sauc? Zagļus taču ir jāsauca par zagļiem?...

I.K.: Jā, tas viņiem nepatīk (smejas). Viss ir pareizi, ko jūs sakāt, bet nelaime, ka tas, kurš te nav ar ieročiem rokās iesolojis, nejūtas atbildīgs par to. Ja viņš, teiksim, ir atbraucis

šeit strādāt, viņš nejūtas kā okupants...

ESAM OKUPĒTI – GAN FIZISKI, GAN GARĪGI

DDD: Saeima ir pieņēmusi Deklarāciju par Latvijas okupāciju, kuru neviens nav atcēlis. Tā noteic, ka viņiem ir jābrauc prom, ka Latvijas valstij, sadarbojoties ar ārvalstīm, ir jāveicina okupantu repatriācija. Īstenībā šie cilvēki šeit jūtas slikti. Te viņiem liek runāt kaut kādā "dīvainā" latviešu valodā – viņi ir nelaimīgi. Palīdzēsīm viņiem!

Ivars Kalviņš: Diemžēl viņi uzskata, ka tepat ir labi. Bet, kāpēc viņam tepat ir labi, to varam paši sev pajautāt. Mēs esam pārāk pozitīvi, pārāk tolerantī, pārāk demokrātiski. Mēs skatāmies – mūsu zemē sabraukuši, bet uz mums Zviedrijā, Anglijā, Īrijā skatās tāpat.

DDD: Tas ir saprotams, tāpēc mums jādara viss, lai savus tautiešus atgūtu. Diemžēl viņu vietu Latvijā ir aizņēmuši okupācijas laikā iebraukušie un viņu pēcteči, kuriem ir savas etniskās dzimtenes. Mēs rūpējamies par Krievijas dēliem un meitām, savējos atstājot nelaimē.

I.K.: Manuprāt, mēs nerūpējamies ne par vienu. Latvija sākotnēji izdarīja lielu kļūdu, deklarējot, ka liberālisms un tirgus eko-

nomika paveiks visu. Tika aizmirsts, ka, ja lielā mērogā, lielās ekonomikās, lielos laika periodos, bez valsts regulācijas viss pats noregulēsies, tad mazā ekonomikā, kura ir nostādīta nelīdzvērtīgā starta pozīcijā ar citām ekonomikām, īstenot tādu pašu politiku ir pašnāvība. Jā, mūsu ekonomika ir novecojusi, mūsu rūpnīcas ir novecojušas, bet nedrīkst visu tūlīt iznīcināt. Atvērt tirgu un ļaut brīvi ievest Latvijā jebko, bija vislielākā kļūda. Vajadzēja lēnām pārkārtoties, pakāpeniski atverot tirgu un palielinot konkurenci. Tas būtu veicinājis pārmaiņas, nevis iznīcību, kā tas notika Latvijā, jo vienā dienā pārkārtoties un piemēroties jauniem spēles noteikumiem nav iespējams. Vienā dienā var visu aizslēgt, izdzīt visus uz ielas, bet ko viņi ēdis?

Ir vēl kāda Latvijai raksturīga slimība – "reformu caureja", ar kuru mūsu valsts slimo jau gadiem. Igaunijai ir četras valsts finansētas zinātniskas institūcijas, kuru galvenais uzdevums ir izvērtēt likumdevēja piedāvāto pārmaiņu gaidāmos rezultātus. Ja zinātnieku slēdziens ir tāds, ka paredzētās reformas radīs tikai negatīvas sekas, likums netiek pieņemts. Pie mums lēmumu pieņemšanā svarīgs ir cits princips – *visā pasaulē tā dara!* Manuprāt, beidzot vajadzētu deputātos atmodināt atbildības sajūtu...

DDD: Viņiem jau esot kaut kāda politiskā atbildība.

I.K.: Nē, nav nekāda, jo viņus nevar atsaukt no amata. Ja nevar atsaukt, tad nekādas atbildības nav, lai arī ko tu darītu. Varbūt ir jāmaina sistēma, kļūstot par prezidentālu republiku?

DDD: Domāju, ka sistēmas maiņa situāciju neuzlabos, jo mūsu tauta joprojām nav tikusi vaļā no...

I.K.: ...joprojām esam okupēti – gan fiziski, gan arī garīgi.

I.K.: Vai tad mūsu valstij ir nacionālais kapitāls? Gandrīz nemaz. Līdz ar to mēs nevaram runāt, ka esam saimnieki šajā valstī – nedz ekonomiski, nedz arī politiski. Politika ir tikai ekonomikas virsbūve. Ar šo tad viss sākas – ja mums nepieder mūsu ekonomika, tad politika nebūs mūsu politika. Tāpēc jau teic, ka valsts ir nozagta.

DDD: Protams, tā saucamā tiesiskuma koalīcija ir tikai izkārtne, jo viņi nerīkojas tiesiski.

I.K.: Nerīkojas!
DDD: Deklarācijas par Latvijas okupāciju neīstenošana ir pirmais pierādījums, ka tiesiskums netiek īstenots.

I.K.: Tas netiek īstenots, jo tāds tiesiskums nav vajadzīgs tiem, kam pieder ekonomika... Kam pieder

banku sistēma? Kam pieder uzņēmumi? Ar to viss ir izteikts.

ZINĀTNIEKS IR DIEVA IZZINĀTĀJS

DDD: Kā jūs, būdams zinātnieks, skatāties uz Karmas un Reinkarnācijas likumu, uz psihiskās enerģijas izziņāšanu?

Ivars Kalviņš: Varu pateikt, ka esmu cilvēks, kurš tic Dievam. Negribu pat lietot vārdu *ticu*, jo esmu pārliecināts par Dieva esamību. Līdz ar to zinu, ka arī eksistē pasaules, kuras mēs nevaram fiziski izmērīt. Godīgs zinātnieks saka tā – tas, ka es nevaru pierādīt kāda esamību, nedod man tiesības teikt, ka tā nav. To es varu teikt tikai tad, kad varu pierādīt tā neesamību.

Vislielāko pārliecību par Dieva eksistenci sniedz visprecīzākās zinātnes nozares – sākot ar matemātiku un beidzot ar fiziku. Tās abas ir pārliecinājušās, ka bez Radītāja nekas nav iespējams. Arī bioloģija, medicīna, ķīmija un visas pārējās zinātnes nozares atklāj to pašu: nekas nevar tikt radīts nejauši. Pat dzīvības rašanās nevar būt nejauša, neatkarīgi no tā, cik lielu laika sprīdi mēs iedalām Visuma eksistencē.

DDD: Tad principā varam teikt, ka īsts zinātnieks ir Dieva izziņātājs?

I.K.: Jā, tā tam vajadzētu būt. Vienmēr esmu brīnījies par apmātību, ar kādu zinātnieki runā par darvinismu, lai izskaidrotu formu attīstību. Darvinisma pamatpostulāts ir šāds: izdzīvo stiprākais, izdzīvo tas, kas vislabāk piemērojas apkārtējās vides apstākļiem. Tā tiek atlasīti stiprākie, un tādā veidā esam nonākuši līdz cilvēkam. Tad kuram ir lielāka potence izdzīvot – mērķim vai augšnes baktērijai? Kam ir lielāka izdzīvotspēja apkārtējā vidē? Viennozīmīgi – baktērijai. Tātad, sekojot Darvina teorijai, mūsu attīstības virziens ir – no mērķa uz baktēriju, no cilvēka uz vienkāršu organismu. Un kura izdzīvošanas spējas ir lielākas – tarakāna vai vilka? Tarakāna, un tā tālāk un tā joprojām.

DDD: Varbūt zinātniekiem vajadzētu mūsu valdības vīriem un sievietēm atgādināt par Dieva esamību, par Karmas likumu? Varbūt tad kaut kas mainītos uz labo?

I.K.: Ir viena nelaime, vairums domā šādi: uz ielām no ātras braukšanas nositas tie citi – es jau tas nebūšu. Tie, kas pie stūres sēžas dzērumā un nositas vai citus nobrauc, tie ir tie citi. Ja es drusciņ iedzeršu un sēdēšu pie stūres, nekas jau nenotiks. Es nozagu – nekas, iesēdina jau tos citus...

DDD: Kosmisko likumu nezināšana, egoisms un pašlabuma meklēšana ir degradējusi sabiedrību. Cilvēkiem var rasties iespaids, ka tikai neliēši dzīvo labi – viņi var zagt, bet cietumā viņus neliek, viņi nolaiz valsti uz gruntni, bet Eiropas politiķi plīk uz pleca un slavē kā varoni; viņš izzog banku, bet valsts viņam izmaksā miljonus un ļauj dzīvot jūrmaalā. Ko tad es, idiots, te strādāju!

I.K.: Šis ir tas, kas degradē nāciju. 90-tos gados lāvām visādām piramīdām izskūt tautas uzkrājumus, nododot valsts bagātības tiešās zagļu, neliēšu un bandītu rokās. Un kur tad viņi ir palikuši – vai pazuduši?

DDD: Protams, nē. Treniņtērpus nomainījuši pret uzvalkiem, un sabiedrība viņus godā.

I.K.: Pie mūsu banku izzadzējiem gāja pat prezidente. Augstas amatpersonas apmeklēja lielās "Liepājas metalurga" ipāšnieka jubilejas.

DDD: Un tādiem cilvēkiem tauta klāj ziedu palājus.

I.K.: Jā, tā tas ir, ka zivs pūst no galvas, bet tauta to redz.

Mēs varam būt bagāti un attīstīta zeme, bet esam lāvuši un ļaujam šo zemi izzagt, un paši pēc tam tikai brīnāmies. Zinu, ka no runāšanas ar politiķiem vien nekas nemainīsies, bet kaut kas tomēr ir jāmēģina darīt.

Ja neko nedarīsim, tad tiešām nekas nemainīsies!

DDD: Piedots tiks, ja nevarēji – mūžam ne, ja negribēji.

Paldies par sarunu!

Intervēja Liene Apine

NEGRIBU PIEDZĪVOT LĀČPLĒŠA MURGU!

Kamēr alkatīgi noziedznieki noposta Latviju, nīrgājas par latviešiem, tikmēr Lāčplēsis saldi dus un redz nejauku sapni: 2019. gadā Latvijā dzīvojošie ķīnieši ir vairākumā un, latviešiem atļauju neprasot, sāk saimniekot, pirmkārt, veicot uzrakstu nomaīņu.

Ar to gribu teikt: LATVIETI, ESI MODRS, PAMOSTIES! LAIKS NEGAIDA! Varbūt ķīnieši jau rīkojas?

Ir zināms, ka ķīniešiem patīkot Latvijas maigais klimats, Latvijas jaukā likumdošana, kā arī viņi šeit beidzot veidošot daudzbērnu ģimenes, bezdarbs viņus neuztraucot, jo paši radišot savas darbavietas. Latviešu valoda viņus pavisam neinteresē, varbūt prieka pēc iemācīšoties krievu valodas minimumu.

Ar cieņu,
Druvis Ābrams

IEDEGSIM VIŅOS VĒLMI ATGRIEZTIES KRIEVIJĀ!

Turpinājums no 2. lpp.

FMD pārvalde ir konstatējusi, ka vislielāko interesi repatriantiem izraisa Centrālais federālais apgabals. Pagājušajā gadā repatrianti visbiežāk izvēlējās Ļipeckas un Kalugas apgabalus. Programmas dalībniekiem diezgan pievilcīgi šķiet arī Omskas un Novosibirskas apgabali, kā arī Krasnojarskas novads.

Kopš programmas darbības sākuma, tas ir, kopš 2006. gada, tās ietvaros uz Krieviju ir pārceļojuši tikai 125 tūkstoši cilvēku. Tomēr pēdējā laikā imigrācijas tempa dinamika paātrinās: ja pirmo divu gadu laikā atbrauca nedaudz vairāk par astoņiem tūkstošiem, tad 2012. gadā – jau aptuveni 63 tūkstoši tautiešu.

PILOTPROJEKTS NO PAGĀTNES

Par veiksmīgu piemēru agrāk Krievijas teritorijā dzīvojušo pēcteču repatriācijai uz vēsturisko dzimteni var uzskatīt Dienvidslāvijas adigejiešu repatriāciju uz Ziemeļkaukāzu 1998. gadā. Tad 30–35 adagejiešu (čerkesu) ģimenes, kuras vajāja albāņu nacionālisti, no Kosovas pārcēlās uz Adigeju ar Krievijas valdības atbalstu. Tika pieņemts īpašs lēmums par valsts atbalstu šai repatriācijai. Dekrēts noteica, ka pārcelšanās uz Adigejas Republiku tiek finansēta,

un šīs izmaksas tika kompensētas no Federālajai migrācijas programmai piešķirtajiem līdzekļiem 1998.–2000. gados. Repatrianti nodibināja aulu jeb ciemu Maikopas apkārtnē, dodot tam nosaukumu – Mafekhabla, kas tulkojumā no čerkesu valodas nozīmē “Laimīgais auls”. Tur tika uzceltas vairāk nekā 20 mājas.

Šis ir Krievijas valdības un migrācijas iestāžu efektīva darba piemērs, kas saistīts ar Krievijas tautiešu atgriešanos. Tomēr viena lieta ir vienreizēja operācija, lai faktiski glābtu nelielu cilvēku grupu, bet pavisam kas cits ir pastāvīgs repatriācijas process.

Kopš tā laika, kad Dienvidslāvijas adigejieši ir atgriezušies savā vēsturiskajā dzimtenē, bijušās Padomju Savienības teritorijā ir radušies gadījumi, kad krievi dažādās valstīs (bijušajās Padomju Savienības republikās) nokļuvuši līdzīgās situācijās, tomēr vairāk nevienu piemēru, kad tiktu organizēta šo tautiešu atgriešanās dzimtenē, mēs nezinām.

KĀDA IR DZĪVE BIJUŠAJĀS “BRĀLĪGAJĀS REPUBLIKĀS”?

Kā zināms, bijušajās PSRS republikās kopš šīs valsts sabrukuma brīža

klūva moderni dalīt iedzīvotājus “pamata” (“titulētās”) nācijas pārstāvjos un visos citos. Pilsoņu tiesības abās pilsoņu grupās atšķiras.

Autors personīgi ir redzējis unikālu personas identifikācijas dokumentu – Latvijas nepilsoņa pasi. Tās īpašnieks dzīvo Maskavā, strādā solidos Krievijas medijos, bet iegūt Krievijas pilsoņa pasi viņam ir šķitis gan grūti, gan neizdevīgi (uzturēšanās atļauja Latvijā, pat bez pilsonības, ļauj brīvi ceļot pa Eiropu).

Krievvalodīgajiem pilsoņiem citās bijušajās republikās ir paveicies mazāk. It īpaši Turkmenistānā – gan iepriekšējā prezidenta Saparmurata Nijazova, gan pašreizējā prezidenta Gurbanguli Berdimuhamedova laikā ir tikusi pieņemti ļoti smagi likumi krievu iedzīvotājiem. Runa ir par krievu skolu slēgšanu, atlaišanu no darba, oficiālu aizliegumu veikt administratīvo amatu pienākumus. 2011. gadā Turkmenistāna aizliedza dubultpilsonību, kas nekavējoties skāra Krievijas pilsonus šajā valstī, jo viņiem noteikti bija divas pases. Krievijas pilsonības izvēlēšanās faktiski nozīmēja izraidīšanu no Turkmenistānas, jo ārzemniekiem šajā valstī ir liegtas tiesības uz nekustamo īpašumu. Pārdot savas mājas un dzīvokļus krievi varēja tikai par sviestmaizi.

Kirgizstānas krievu iedzīvotāji sāka izjust spiedienu pēdējo astoņu gadu laikā, pēc prezidenta Askara Akajeva gāšanas. Tadžikistānā etniskās problēmas pastiprina sarežģītā ekonomiskā situācija. Uzbekistānā, saskaņā ar cilvēktiesību organizāciju datiem, vispār notiek visu “netitulēto” nāciju pilsoņu, arī krievvalodīgo, bargā diskriminācija.

Kazahstāna – valsts ar vislielāko krievu diasporu – ir vairāk toleranta pret mazākumtautībām, tomēr pilsoņu, kas nav piederīgi “pamata” nācijai, izstumšana ir izplatīta arī tur. Kazahstāna ir valsts ar vislielāko krievu iedzīvotāju skaitu, tātad arī ar vislielāko repatriantu pieejas potenciālu.

Pēc tautas skaitīšanas datiem, 1989. gadā Kazahijas PSR dzīvoja 6,5 miljoni kazahu un 6,2 miljoni krievu, 1999. gadā – 8 miljoni kazahu un 4,5 miljoni krievu, no 2009. līdz 2011. gadam šis rādītājs attiecīgi bija 9,5 miljoni un 3,8 miljoni, un 2012. gada 1. janvārī kazahu skaits sasniedza jau 11 miljonus, bet krievu skaits bija sarucis līdz 3,7 miljoniem. Tādējādi no 1989. gada līdz 2009. gadam krievu iedzīvotāju skaits samazinājās vairāk nekā par 60%.

Būtībā repatriācija uz Krieviju tik un tā notiek, bet nevaram apgalvot, ka tautiešu pārcelšanās

programma uz šo procesu atstātu lielu ietekmi. Pamatā cilvēki pārceļo par saviem līdzekļiem.

KĀ AIZBRAUKT?

Lai kļūtu par Krievijas tautiešu atgriešanās programmas dalībnieku, ir jāatbilst vairākiem nosacījumiem. Proti, personai ir jābūt pilngadīgai un rīcībspējīgai strādāt darbu Krievijas Federāci-

Protams, īpaši aktuāls jautājums par repatriāciju ir krievu izcelsmes iedzīvotājiem no valstīm, kuras kādreiz ietilpa PSRS sastāvā.”

jas teritorijā, jāprot krievu valoda, jābūt kvalifikācijai un darba pieredzei, kā arī jāatbilst visām prasībām, lai saņemtu termiņuzturēšanās atļauju Krievijas Federācijā, ja tāda būtu nepieciešama.

Lai piedalītos programmā, ir jāaizpilda veidlapa un jāiesniedz dokumenti, kas pierāda identitāti un pilsonību, pierādījumi par radniecību ar visiem ģimenes locekļiem, kas kopīgi ar viņu repatriējas uz Krieviju, un viņu dokumenti, kā arī apliecinājums par dzīvesvietu. Anketas apstiprināšanas termiņš var ilgt no viena līdz pusotram mēnesim. Pēc tam, kad Migrācijas dienesta

kompetentā iestāde izdos lēmumu par pārceļotāja nodarbinātību, apliecinot, ka tai nav pienākumu, kas varētu aizkavēt viņu citā valstī un apgrūtināt izbraukšanu uz Krievijas Federāciju, repatriantam tiek izsniegta apliecība par piedalīšanos šajā valsts programmā.

[..]
Ja raugāmies no pavisam pragmatiska viedokļa (nenospraužot mērķi iedot tiesības visiem tautiešiem,

*Tulkots no:
http://top.rbc.ru/
economics/26/03/2013/
850741.shtml*

VECĀKU VAINĪGUMA PREZUMPCIJA

Turpinājums no 5. lpp.

Vecākiem, kuriem bāriņtiesa atņēma bērnu un kuri nav ar to mierā, ir jāiesniedz prasība administratīvajā tiesā atcelt bāriņtiesas izdoto administratīvo aktu (tas ir, bāriņtiesas lēmumu) un šī prasība ir jāpamato (jāpierāda). Attiecīgi, ja bāriņtiesa, kā tas bieži mēdz būt, safabricē pret kādu lietu vai izņem bērnu kļūdas pēc, tad vecākiem praktiski ir jāpierāda, ka viņi nav vainīgi. Ja bāriņtiesa savos dokumentos ir uzrakstījusi, ka cilvēks, piemēram, ir kamielis, tad viņš juridiski kļūst par kamieli līdz mirklim, kamēr tiesā netiek pierādīts pretējais...

Protams, arī administratīvajā tiesā var izmantot nevainīguma prezumpcijas principu, protams, var norādīt uz pierādījumu trūkumu bāriņtiesu lēmumos, utt., un bieži tas palīdz, bet praktiski administratīvajā tiesā tas pats no sevis nedarbojas. Turklāt praksē tiesvedība ir ilgs-toša, neskatoties uz to, ka likumā ir noteikts, ka ar bērniem saistītās lietas ir jāizskata maksimāli ātri.

Administratīvajā tiesā realitātē liela nozīme ir citam papildus principam – tas, kurš izvirza apgalvojumu, viņam šīs apgal-

vojums arī ir jāpierāda. Attiecīgi, ja cietušie vecāki apgalvo, ka viņi nav vainīgi, kā rakstīts bāriņtiesu dokumentos, vai ka šie dokumenti ir melīgi, tad šie apgalvojumi ir jāpierāda. Bāriņtiesām kā atbildīgām institūcijām saskaņā ar labticības principu ir praktiska iespēja izvirzīt vienalga kādus apgalvojumus, kas pēc noklusējuma tiek pieņemti par patiesiem līdz mirklim, kamēr netiek pierādīts pretējais, ja kāds vispār to mēģina darīt (visbiežāk pat nemēģina). Un to visu pastiprina gan daudzu tiesnešu nepietiekamā kvalifikācija ģimenes tiesībās, pedagogijā, ģimenes un bērnu psiholoģijā, gan arī VBTAI formālie slēdzieni, ka bāriņtiesu darbībā nekas pretlikumīgs neesot konstatēts. Kopumā tāpēc administratīvās tiesas tiesneši visbiežāk ir noskaņoti par labu bāriņtiesu viedoklim un lēmumiem.

Administratīvā tiesvedība ir sarežģīts, laikietilpīgs, darbietilpīgs un visbiežāk pietiekami daudz līdzekļus prasošs process. Un cik gan ir vecāku, kuriem atņem bērnus un kuri ir spējīgi visas šīs lietas pat saprast, kur nu vēl īstenot juridiskas cīņas un

algot advokātus?! Attiecīgi lielākā daļa vecāku (un arī audžuģimenes) bāriņtiesu priekšā ir beztiesiski un bezspēcīgi. Un šādām iestādēm Labklājības ministrija grib dot vēl vairāk varas un pilnvaru!

Un vēl, pārsūdzot tiesā bāriņtiesas lēmumu, tas netiek apturēts. Tātad, ja vecākiem ir nepamatoti atņemts bērns, un viņi pārsūdz šo lēmumu, bērns tik un tā tiks turēts šķirti no ģimenes visu tiesvedības laiku, kas var vilkties mēnešiem un pat gadiem. Un nevienam no atbildīgajiem ierēdņiem neuztrauc, kāds šoks tas ir bērnam un kāda psiholoģiskā vardarbība pret bērniem tādējādi tiek pastrādāta, tā visbiežāk rada drausmīgas sekas (ie-dragāta vecāku autoritāte, frustrācija, deprivācija) turpmākai bērna veselīgai attīstībai.

Kādēļ tas tā tiek darīts, ir atsevišķs jautājums (ir globāli spēki, kuri vēlas pilnībā iznīcināt ģimeni kā sabiedrisku institūtu), bet piesegtas šīs darbības tiek ne ar ko citu kā ar... rūpēm par bērnu drošību, attīstību un “bērna vislabākajām interesēm” (šo frāzi, atrauti no realitātes, birokrāti skandē kā man-

tru, pamatojot ar to jebkuras savas darbības). Plaši tiek stāstīts, ka esot daudz nelabvēlīgu ģimeņu, alkoholiķu, varmāku utt., kuri sit un seksuāli izmanto savus bērnus, tāpēc ir kaut kas jādara, jāpieņem stingri mēri utt. Tiek rādīta drausmīga statistika (cik tā ir patiesa un pamatota, tas ir cits stāsts) un no tā visa izdarīts praktisks secinājums – vecāki un ģimene pēc noklusējuma ir slikti...

Lai it kā glābtu tos bērnus, kuri atrodas nelabvēlīgās ģimenēs, ir radīta nekontrolēta represīva sistēma, kas reāli apdraud pilnīgi visas ģimenes un visus bērnus. Turklāt tiek ignorēts fakts, ka t.s. ārpusģimenes aprūpe ir daudzkārt drausmīgāka parādība, un tās totāli kroplos vaibstus Rietumos vairs nav iespējams noslēpt. Bērni, kas ir izņemti no ģimenēm, tiek gan mētāti no vienas ārpusģimenes aprūpes vietas uz citu, gan kļūst par iedzi-vošanās, dažādu vardarbības veidu un tirdzniecības objektiem.

Juridiski-tehnokrātiskie birokrāti, it kā rūpējoties par bērnu interesēm, ignorē gadu tūkstošu laikā pārbaudītu faktu, ka miesīgi vecāki ir daudzkārt spējīgā-

ki un ieinteresētāki bērnu vislabāko interešu aizstāvji nekā sveši cilvēki. Birokrāti ignorē faktu, ka bērnam nav nekas svarīgāks par paša vecākiem un ka bērna

Tātad, ja vecākiem ir nepamatoti atņemts bērns, un viņi pārsūdz šo lēmumu, bērns tik un tā tiks turēts šķirti no ģimenes visu tiesvedības laiku, kas var vilkties mēnešiem un pat gadiem.”

attīstībai ir nepieciešama stabila vide, un ka kategoriski nedrīkst mētāt bērnus no vienas vietas uz citu, kas plaši tiek praktizēts Rietumos un ko ar audžuģimeņu sistēmas nostiprināšanu tik pat plaši sāks praktizēt arī Latvijā.

Gan politiķi, gan birokrāti ignorē faktu, ka miesīgi, normālai ģimenei kā jaunu sabiedrības locekļu radīšanas institūcijai nav pilnīgi nekādu līdzvērtīgu alternatīvu, tāpēc jebkuras problēmas ģimenē ir jārisina, palīdzot un stiprinot ģimenes, nevis radot birokrātiski-tehnokrātiskās institūcijas, kuras nav un nekad nebūs spējīgas rūpēties par bērniem ne

tuvu tik labi kā pašu miesīgie vecāki. Protams, “attiecīgas orientācijas” darboņiem, kuriem ir totāli izkropļota sapratne par sabiedrību un par ģi-

meni, gan pedofiliem, gan bezprincipiāliem, amorāliem neliešiem, kuriem ir vienalga, kā pelnīt, šādu birokrātiski-tehnokrātisku bērnu “aizsardzības un aprūpes” institūciju radīšana un nostiprināšana ir izdevīga, jo tas nodrošina brīvu piekļuvi bērniem un brīvu rīcību ar viņiem.

Tā visa rezultātā jautājumā, kas ir saistīts ar pašu svarīgāko valsts un cilvēku dzīvē –ar bērniem – nevainīguma prezumpcija Latvijā praktiski nestrādā, bet reāli darbojas pretējs princips: vecāku vainīguma prezumpcija. Un tas ir drausmīgi! Un tas ir jāmaina jebkuriem līdzekļiem!!!

NĀCIJAS UN VALSTS INTERESES IR PĀRI VISAM!

Turpinājums no 3. lpp.

Raivis Sprīngis: Domāju, cilvēki ir noguruši. Noguruši no tā, ka katrās vēlēšanās ir kāds *Laimes lācis*, bet jau vēlēšanu naktī jaunievēlētās “sejas” mainās par 180 grādiem – viņi sāk runāt to, ko pirms mīrkļa vēl noliedza.

Jāatzīst, arī masu mediji dara savu – *iepotē* cilvēku apziņās, ka tagad ir *baigās ziepes*, mēs neko nevaram. Sabiedrību ir pārņēmusi bezcerība, īpaši pēc krīzes. Starp citu, manuprāt, krīze nāca kā svētība. Žēl, ka tā atnāca tik vēlu, jo cieta pilnīgi nevainīgi cilvēki – jaunās ģimenes, kuras pirmskrīzes laikā bija

cilvēku jau padara par *aktīvu pilsoni*, nav pareizi. *Ikdienā ir jābūt aktīvam, ik mīrkli paužot savu patīku vai nepatīku pret to, ko dara vai nedara valdība.*

R.S.: Diemžēl visi nav tik aktīvi, visi, tēlaini izsakoties, nevar būt frontes pirmajās rindās. Tas gan neliedz atbalstīt tos, kuri ir aktīvi, kuri ir gatavi cīnīties par taisnīguma atjaunošanu Latvijā. No mūsu bijušajiem skolas biedriem droši vien tikai daži domās atbalsta to, ko dari tu un tavi domubiedri, bet citi pat vispār labprāt izliekas, ka tevi nepazīst.

Šķiet, Godmanim pieder

Globalizācija un liberālo vērtību propagandas mašīna strādā “uz pilnu klapi”. Daudzi apjūk, pakļaujas pūļa instinktiem un zaudē paši sevi.”

spiestas ņemt kreditus, lai iegādātos dārgos dzīvokļus. Krīze daudziem lika pamest Latviju, taču krīze izdarīja arī labu – tā attīrīja, tēlaini izsakoties, no daļas mēslu, kuri, neko nedarot, mēģināja iedzīvoties uz citu cilvēku rēķina.

DDD: *Cerēt, ka vēlēšanu veidā kaut kas mainīsies, ir, maigi izsakoties, naīvi, jo vēlēšanas ir negodīgas. Ja tās būtu godīgas, tad jau sen būtu aizliegtas... Un vēl – domāt, ka tikai aiziešana uz vēlēšanām*

“lēgendārā” frāze – “Nacionālus vajag marginalizēt!”. Tev vienkārši piekar “margināla”, “idiota” birku, tādēļ neviens, kurš negrib pazaudēt darbu, lieļākus vai mazākus ienākumus, ar tevi atklāti nesaisīsies. Vismaz pagaidām. Gan jau pienāks brīdis, kad tas mainīsies...

Cilvēkiem rūp tas, kā nomaksāt kreditus, samaksāt rēķinus un vēl apmierināt savas vēlmes.

DDD: *Ne es, ne mani domubiedri nedzīvojam zem*

klajas debess, arī mums ir jānopelna nauda ne tikai iztikai, bet arī sabiedriskajām aktivitātēm. Vai tādēļ baidīties teikt un aizstāvēt patiesību? Noteikti, nē! Pat zaudēt dzīvību nebūtu žēl, ja tas glābtu mūsu tautu, jo zinu dzīves jēgu un apziņas, cik apkaunojoši ir palikt malā un noskatīties uz apkārt notiekošo ne-taisnību. Mēs esam gājuši vienā skolā, lasījuši vienas grāmatas, taču esam atšķirīgi – mēs ar tevi saprotam notiekošā traģiskumu, bet pārējie mūsu klasesbiedri ne. Kādēļ, tavuprāt, tas tā ir?

R.S.: Es gan domāju, ka vairums tāpat kā mēs saprot, kas patiesībā notiek, tikai vieglāk ir dzīvot, ja izliekas neredzam. Es tā nevaru – ja man ir pārliecība, ideāli, tad nevaru tos apspiest, tie ātrāk vai vēlāk tiks man rīkotos. Taču vairums izvēlas vieglāko ceļu – novērsties no ideāliem un iegrimt ikdienišķajā. Tas ir mantojums, kas nāk no ilgajiem okupācijas gadiem. Cilvēki domā, ka tad, ja par problēmām nerunās, tās pazudīs pašas no sevis. Netīcu, ka citi mūsu vienaudži neredz notiekošā absurdu, bet vieglāk ir par to nerunāt, vieglāk nezināt, lai nebūtu jāuzņemas atbildība.

DDD: *Mums būs jāsarūgtina šie it kā vieglās dzīves meklētāji, jo situācija tikai pasliktināsies, problēmas nekur nepazu-*

dīs, bet kļūs aizvien lielākas. Var gadīties, ka šobrīd vēl salīdzinoši vienkārši risināmie jautājumi jau rīt pārvērtīsies liela mēroga katastrofā.

R.S.: Diemžēl lielākā daļa sabiedrības vēl dzīvo pārāk labi – nav vēl sasniegta kritiskā robeža, lai cilvēki rīkotos un kaut ko mainītu. Sabiedrības pacietības latīņa ir pārāk augsta, bet mugurkauls – pārāk miksts.

NEPIECIEŠAMA LATVIEŠU NĀCIJAS ATVESEĻOŠANĀS

Raivis Sprīngis: Mūsu nācijas problēma ir tā, ka Latvijai pāri ir gājuši divi postoši kari, ilgstoša okupācija. Pirmkārt, karos tika izkauti vīrieši, tādēļ ļoti cieta genofonds, kas savukārt nesa savas postošās sekas. Daba nemīl tukšumu, un nelatviski mentālie vīrieši ienāca latviešu ģimenēs. Otrkārt, sievietes vienas pašas audzināja dēlus, tādēļ bieži vien izauga glēvi un par sevi pastāvēt nespējīgi vīrieši. Man nepatīk no latviešu sievietēm dzirdētāis, ka latviešu vīrieši nekam neder. Atvainojiet, bet jūs, sievietes, pašas vīriešus tādus uzaudzinajāt, no Marsa viņi nenokrita.

Treškārt, visu laiku notika regress, jo gudrākie prāti tika apzināti iznīcināti

vai vienkārši gāja bojā, bet visi lunkanie izdzīvoja.

Vēl, protams, tas, ka piedzīvotās kara šausmas, izsūtījums nepaliek bez sekām – cilvēki emocionāli un fiziski tika salauzti. Tie, kas atgriezās, nemaz negrib par to runāt, jo rēstas ir tik dziļas, ka tās sāp joprojām. Jā, mēs varam par to izlasīt grāmatās, bet reāli iedomāties, kā tas patiesībā bija, ir ļoti grūti.

DDD: *Vai tev nešķiet amorāli Vairas Viķes-Freibergas un viņas sekotāju aicinājumi aizmirst pārdzīvoto, aizmirst vēsturi, pavilkt svītru un sākt visu no jaunas, baltas lapas?*

R.S.: To jau nav iespējams aizmirst. Vēsture ir tā, kas mūs veidojusi. Varam mēģināt aizmirst, bet tie, kas ieradās Latvijā ar tankiem, un viņu pēcteči, ir dzīvā vēsture, kas mums ik dienas atgādina par notikušo. Es pat varētu piekrist, ka viņi ir situācijas ķīlnieki, bet tas viņus neatbrīvo no nodarītā.

DDD: *Kā tev kā vīrietim šķiet, vai bija pareizi likvidēt Latvijā obligāto militāro dienestu?*

R.S.: Manuprāt, tā ir liela kļūda. Var jau teikt, ka obligātais militārais dienests ir vēsturiska palieka, bet tas vīrieti padarīja par vīrieti. Es nerunāju par armiju, kurā bija padomju laika *ģedavšķina*, kas ikvienu centās pazemot, bet gan par armiju, kas māca pienākumu, kas māca rū-

pēties par sevi. Savā ziņā armija pārrāva nabassaiti ar māti, kas vienmēr parūpējās, lai būtu tīras zeķes un izgludināts kreklis.

Obligātā militārā dienesta likvidēšana, manuprāt, bija arī stratēģiska kļūda tādēļ, ka dienests nostiprina Tēvzemes mīlestību, pienākuma izjūtu pret savu tautu, izskauž postošo kosmopolitismu.

DDD: *Kāds būtu tavs vēlējums mūsu lasītājiem un latviešu tautai?*

R.S.: Šis laiks nav viegls domājošiem cilvēkiem. Globalizācija un liberālo vērtību propagandas mašīna strādā “uz pilnu klapi”. Daudzi apjūk, pakļaujas pūļa instinktiem un zaudē paši sevi.

Mans vēlējums ir turēt pie tā, kas mēs esam, un turēt godā savas saknes un savu latvietību. Bez tā visa mēs neesam nekas. Jo mūsu spēks jau ir tas, ko esam mantojuši no saviem senčiem. Tas viss ir mūsos, vienkārši nevajag to slāpēt un noniecināt. Jā, skaita ziņā mēs esam maza tauta, bet mūsu gars ir gana liels un stiprs. Un to mēs esam ar saviem darbiem parādījuši ne reizi vien. No tā jau arī mūsu nelabvēļi bīstas un cenšas darīt visu, lai latvieši nespētu vienoties. Esiet vienoti. Kad vajag, pārkāpiet pāri sīkiem aizvainojumiem un savtīgām interesēm. Nācijas un valsts intereses ir pāri visam!

Intervēja Liene Apine

“KĀ NOLĒMĀM, TĀ BŪS!”...

Tā skan nelokāma mūsu varnešu pavēle. Bet lielai daļai tautas arī ir vienalga, kāda nauda maciņā: lats, rublis, ostmarka, dolārs vai eiro. Tāpat vienalga, vai pastāv tāda latviešu nacionālā valsts vai tikai sens vietas nosaukums – bez tautas, kura varnešu acīs, integrēta globalizācijā, jau šobrīd vairs nepastāv.

Ir pēdējais laiks latviešiem saņemties un stāties ārā no šīs Eiropas Savienības, kura tautai un valstij “miermīlgā ceļā” ir nesusi tikai postu un nabadzību.

Aicinu nostāties līdzās ungāriem, poļiem – visiem, kuri cīnās par savas tautas un valsts neatkarību un brīvību. Ne jau politiskās partijas, bet pati latviešu tauta radīja savu nacionālo valsti – savu vienīgo paradīzi zemes virsū. Tādēļ pie joda matu skaldīšanu, bet visiem latviešiem ir jāpūlējas kopējā cīņā (lai arī kāda tā būtu) par latvisku Latviju!

Protams, ienaidnieku ir daudz, bet kopīgiem gara spēkiem mēs viņus uzveiksim!

Lilija Treice

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktores vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**
tāl./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**
E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**
Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

PARAKSTIES PAR IESPĒJU IZSTĀTIES NO EIROZONAS!

Biedrība “Par latu, pret eiro” cīnā pret eiro ieviešanu Latvijā iepriekš ir izmēģinājusi visus tiesiskos līdzekļus, lai sarīkotu nobalsošanu par lata saglabāšanu. Tomēr pašreizējā varas elite, atsaucoties uz faktu, ka 2003. gadā jau ir nobalsots par dalību Eiropas Savienībā, kas it kā paredzot arī pievienošanos eirozonai, kā arī tādēļ, ka Satversme nenosaka pienākumu rīkot referendumu, biedrības iniciatīvu ir noraidījusi.

Tādēļ biedrība “Par latu, pret eiro” ir izstrādājusi jaunu Satversmes grozījumu projektu un sākusi vākt balss tiesīgo pilsoņu parakstus tautas nobalsošanas rīkošanai. Šī parakstu vākšana notiek par Satversmes 68. panta grozīšanu, kurš pašlaik noteic, ka par jebkurām izmaiņām Latvijas dalības nosacījumos Eiropas Savienībā (arī par nepievienošanos vai izstāšanos no eirozonas) tautas nobalsošanu var ierosināt tikai Saeimas deputāti, bet pašai tautai šādas tiesības ir liegtas. Jaunie izstrādātie Satversmes grozījumi paredz piešķirt šīs tiesības tautai, nevis tikai Saeimai – tātad tautas nobalsošanu par izmaiņām dalībā Eiropas Savienībā vai eirozonā varēs ierosināt arī pati tauta.

Šobrīd ir svarīgi grozīt Satversmes 68. pantu, lai mūsu tautai būtu iespēja sarīkot referendumu par izstāšanos no Eiropas Savienības vai no eirozonas.

Pat, ja līdz referendumam nonāksim tikai pēc 2014. gada 1. janvāra, Satversmes 68. panta grozījumiem būs liela nozīme, jo sekas, kas var rasties no Latvijas dalības eirozonā, būs iznīcinošas, tādēļ – jo ātrāk no turienes aiziesim, jo labāk mums pašiem!

Iespēja ir, bet, vai to izmantosim, tas ir atkarīgs no mums katra!

Kā parakstīties par Satversmes 68. panta grozīšanu?

DARBĪBU SECĪBA:

1. IEGŪSTI VEIDLAPU.
Veidlapa ir pieejama biedrības “Par latu, pret eiro” mājas lapā: **www.parlatupreteiro.lv**, kā arī biedrības

vietnēs sociālajos portālos: **www.draugiem.lv/preteiro** un **www.facebook.com/parlatu.preteiro**.

Izdrukā un izplati veidlapu arī saviem radiem, draugiem un paziņām! (Ja pats nevari izdrukāt, palūdz saviem bērniem, mazbērniem vai aizej uz tuvējo bibliotēku un palūdz bibliotekāram.)

2. IZVĒLIES PARAKSTA APLIECINĀŠANAS VIETU.
Nepieciešams noskaidrot sev tuvāko notāru vai bāriņtiesu, kur ir iespējams veikt paraksta apliecināšanu. Notāru saraksts pieejams internetā **http://latvijasnottars.lv/lv/notary/profiles**. Ja Tavā pagastā vai pilsētā notāra nav, tad ir iespējams veikt paraksta apliecināšanu bāriņtiesā. Jautā savā pašvaldībā, par bāriņtiesas atrašanās vietu un tiesībām veikt parakstu apliecināšanu!

3. DODIES PARAKSTĪT VEIDLAPU.
Ņem veidlapu, pasi un dodies pie izvēlēta notāra vai uz savas pašvaldības bāriņtiesu. Veidlapu vienlaikus var parakstīt arī vairākas personas, bet **katrai personai parakstīšana ir jāveic notāra vai bāriņtiesas amatpersonas klātbūtnē**. Jārēķinās ar valsts nodevu **2 latu apmērā**, kas būs jāsamaksā par katru parakstu.

4. NOSŪTI VEIDLAPU BIEDRĪBAI “Par latu, pret eiro”.
Parakstu apkopošanu un iesniegšanu Centrālajai vēlēšanu komisijai veiks biedrība “Par latu, pret eiro”, tādēļ veidlapu ar notāra apliecinātajiem parakstiem sūtiet uz pasta abonentu kastīti – **adrese: a/k 8, LV-1050**.

Lai mazinātu iespēju, ka sūtījums nesasniedz adresātu, par veidlapas nosūtīšanu lūdzam informēt arī elektroniski uz adresi **parlatupreteiro@gmail.com**, norādot veidlapas nosūtīšanas datumu, kā arī veidlapu parakstījušo personu vārdu un uzvārdu.

PALDIES PAR ATBALSTU!